

Диавона

**Той е възкресението и
животът, стр. 4, 12**

**Свидетелство за Божия
Всемогъщ Син, стр. 16**

**Защото дължим повече,
отколкото можем да
платим, стр. 56**

**Изложба на детски рисунки:
Евангелието благославя
живота ми, стр. 62**

© SCALA/ART RESOURCE, НЮ ЙОРК

Ессе Ното (Ето човекът!), от Антонио Сисери

“Тогава Пилат свика главните свещеници, началници и народа, и рече им:

Доведохте ми Тоя човек като един, който развращава людете; но, ето, аз Го разпитах пред вас и не намерих в Тоя човек никаква вина относно това, за което Го обвинявате ...

И тъй, като Го накажса, ще Го пусна.

(А той се задължаваше да им пуца на всеки празник по един затворник).

Но те всички едногласно изкрещяха, казвайки: Махни Този и пусни ни Варава ...

И Пилат пак им извика, като желяеше да пусне Исуса.

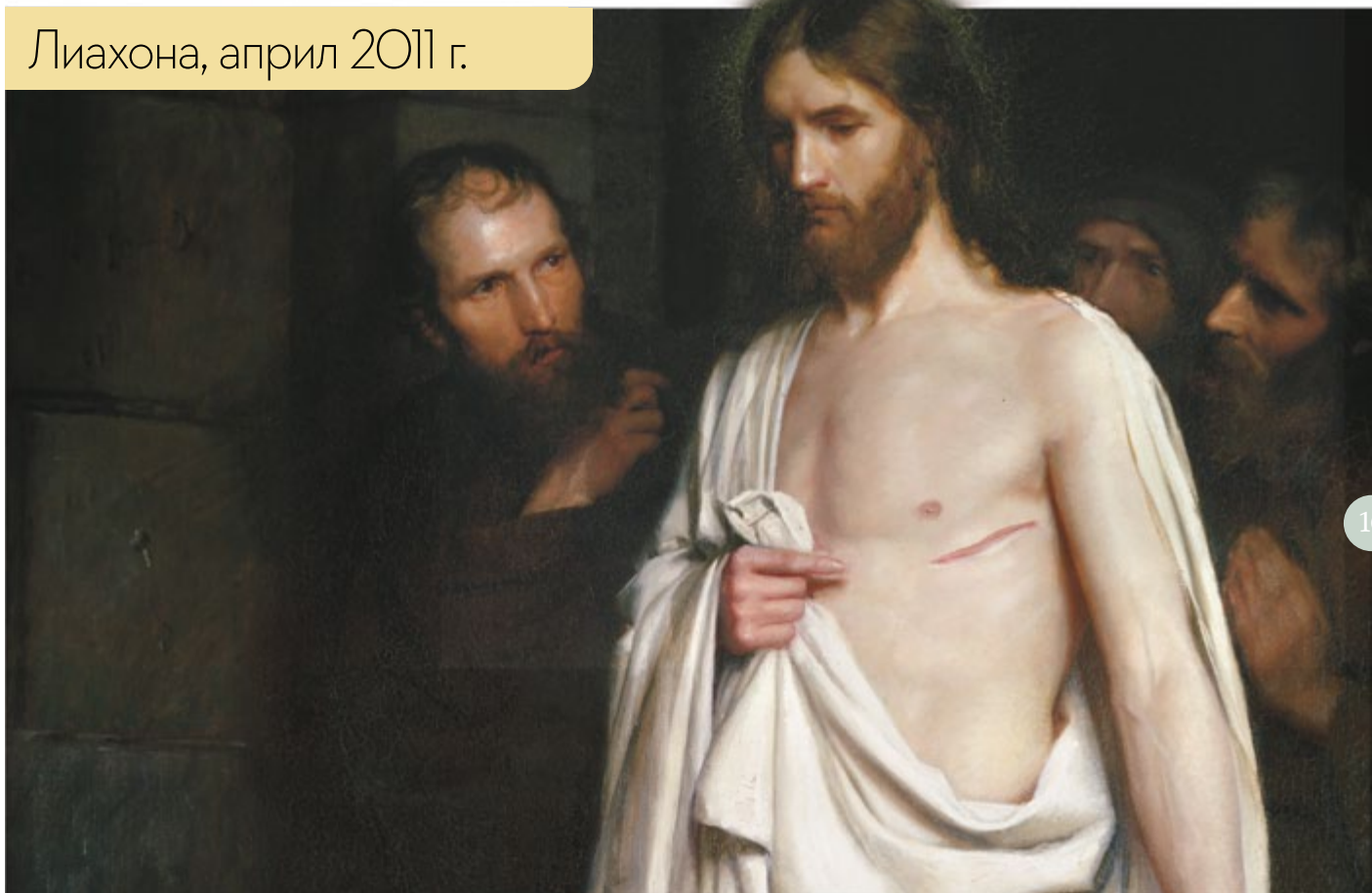
А те крещяха, казвайки: Разни Го! Разни Го!

А той трети път им каза: Че какво зло е сторил Той? Аз не намирам в Него нищо, което да заслужава смърт; и тъй, като Го накажса, ще Го пусна.

Но те настояваха със силни гласове, искайки да бъде разпнат ...

И Пилат реши да изпълни искането им.

... Исус предаде на волята им“ (Лука 23:13–14, 16–18, 20–25).

ПОСЛАНИЯ

- 4** **Послание на Първото Президентство: Няма Го тука, но възкръсна**
От президент Томас С. Монсън
- 7** **Послание за обучение при посещение: Целта на Обществото за взаимопомощ**

АКЦЕНТИ

- 20** **Да си спомняме винаги за Него**
От старейшина Д. Тод Кристоферсън
Три начина да си помогнем да си спомняме за Спасителя.

НА КОРИЦАТА
Мир ви оставям,
от Уолтър Рейн,
предоставено от
Музея за история
на Църквата.

- 28** **Ребека Суейн Уилямз: постоянна и непоклатима**
От Джанис Лин Джонсън
Тя останала вярна на Евангелието, дори когато семейството ѝ се противопоставило.

- 32** **Предано плаване из Маршаловите острови**
От Джошуа Дж. Пърки
Понякога имаме нужда от други хора, които да ни помогнат да намерим пътя към стеснената и тясна пътека.

РАЗДЕЛИ

- 8** **Дребни и прости неща**
- 11** **Служба в Църквата: "Всичко това ме благославя"**
От Майкъл Р. Морис

- 12** **В какво вярваме: Исус Христос извършил Единение за нашите грехове**

- 14** **Ние говорим за Христа: Покайте се, обърнете се към Господ и бъдете изцелени**
От Дейвид Л. Фришкнехт

- 16** **Евангелска класика: Пречистващата сила на Гетсимания**
От старейшина Брус Р. Маконки

- 38** **Гласове на светии от последните дни**

- 74** **Новини от Църквата**

- 79** **Идеи за семейни домашни вечери**

- 80** **До следващата среща: Венец от тръни, венец на победа**
От Лари Хилър

42

42 Заветът е вечен

От Марта Валенсия Васкес
Като млада жена взех решението един ден да отида в храма, въпреки че в Коста Рика тогава още нямаше храм.

44 Най-накрая се вслушвах

Името не е дадено
По време на моята среща с Медълин, Духът продължаваше да ме подтиква да излизам на срещи само с хора с високи стандарти.

Вижте дали ще успеете да намерите Лиаксоната, скрита в този брой. Жокер: красива принцеса.

46 Въпроси и отговори

Защо в семейството ми има проблеми дори когато ние ходим на църква, провеждаме семейна домашна вечер и полагаме усилия да живеем според Евангелието? Какво още можем да направим?

48 Плакат: Да си спомняме винаги за Него

49 Ред по ред: Учение и Завети 76:22–24

50 Да построиш наново

От Ашли Дайър
В разрухата от сгради, унищожени от земетресението, аз открих чувство за лично достойнство.

52 Силата на Писанията

От Адам С. Олсън
Тези двама светии от Таити трябвало само да обърнат внимание на Писанията.

55 От мисията: Напътствието в моята благословия

От Скот Талбът

56 Ходатаят Исус Христос

От президент Бойд К. Пакър
Една притча за заемодател и заемополучател ни помага да разберем правосъдието, милостта и Единението

70

59 Изборът на Наиа

От Марсел Ниюнги
Тя трябвало да направи своя избор, когато разбрала, че продавачът ѝ дал твърде много ресто.

60 Седмицата преди Великден

Макар да празнуваме Великден само един ден, към него се отнасят цяла седмица от събития в живота на Спасителя.

62 Изкуство на деца от целия свят

Рибари, храмове, мисионери и още.

65 Специални свидетели: Как мога да се опазя от лошите неща на света?

От старейшина Ричард Г. Скот

66 Неделното училище за деца у дома: Исус Христос е мой Спасител и Изкупител

От Ана Мария Кобърн и Кристина Франко

68 Щастливи у дома

От Чад Е. Фарес
Брат и сестра от Камбоджа разказват какво ги прави щастливи.

70 За малки деца

50

АПРЕАБ 2010 Г., ГОД. 18 БР. 1
ЛИАХОНА 09684 112

Официално международно списание на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън,
Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухторф

Кворумът на дванесетте апостоли: Бойд К. Пакър, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън

Редактор: Пол В. Пайлър

Съветници: Стенли Г. Елис, Кристофел Голдън-мл., Йошихико Кикучи

Изпълнителен директор: Дейвид Л. Фришкнехт

Директор планиране и редактиране:

Винсънт А. Вон

Директор оформление: Алян Р. Лойбърг

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административни редактори:

Дженифър Л. Грийнууд, Адам С. Олсън

Редактор: Райън Кар

Помощник-редактор: Сюън Барет

Редакционен екип: Дейвид А. Едуардз, Матю Д. Филтън, ЛаРене Портър Гонт, Лари Хилър, Кари Кастън, Дженифър Мади, Мелиса Мерил, Майкъл Р. Морис, Сали Дж. Одекърк, Джошуа Дж. Пърки, Чад Е. Фарес, Джен Пинбъроу, Ричард М. Ромни, Джанет Томас, Пол Ванденберге, Джули Уордъл

Главен секретар: Лауръл Теухър

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Скот Ван Кампен

Старши дизайнери: С. Кимбъл Бот, Томас С. Чайлд,

Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсън, Скот М. Мууи

Ръководител производство: Джейн Ан Питърс

Екип дизайн и производство: Кали Р. Аройо,

Колет Небекър Он, Хауърд Г. Браун, Джули Бърдет,

Реджинълд Дж. Кристенсън, Ким Фенцермейкър,

Кетлийн Хауърд, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крейг К. Седуик

Директор разпространение: Евън Ларсън

Превод: Росица Крулева/Георги Кралев/Георги

Василев/Вивиан Богданова

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или ръководител на район/клон.

Изпращайте ръкописи и питания до Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; или e-mail: liahona@ldschurch.org.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава "компас" или "нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски, хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, хаитянски, хинди, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, синхалски, словенски, испански, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и виетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2011 г. на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението.

Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
April 2011 Vol. 18 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Повече онлайн

Liahona.lds.org

ЗА ВЪЗРАСТНИ

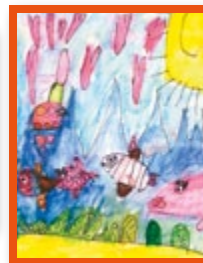
Прочетете разкази за обръщане във вярата (стр. 32) и вижте още снимки на www.liahona.lds.org.

ЗА МЛАДЕЖИ

Когато двама светии от Таити решили да обърнат внимание на Писанията, животът им се променил (стр. 52).
Научете повече на www.seminary.lds.org.

ЗА ДЕЦА

Вижте 23 творби от международна изложба

на астр. 62–64 и други експонати на www.liahona.lds.org.

НА ВАШИЯ ЕЗИК

Лиахона и други материали на Църквата са на разположение на много езици на www.languages.lds.org.

ТЕМИ В ТОЗИ БРОЙ

Цифрите сочат първата страница на статията.

активизиране, 32

Божествено естество, 70, 72

Възкресение, 4, 16, 49, 60

вяра, 32

Единение, 12, 14, 16, 39, 66

завети, 42

изкуство, 62

изучаване на Писанията, 52, 68

изцеление, 80

Исус Христос, 4, 12, 14, 16, 20, 48, 49, 56, 60, 66, 80

лично достойнство, 50

любов, 41

милост, 56

мисионерска работа, 28, 55

молитва, 40

несгода, 46

Нов завет, 60

нравственост, 42, 44

обръщане във вярата, 28, 32, 38

Общество за

взаимопомощ, 7

план на спасение, 41

покаяние, 12, 14, 32,

39

праведност, 65

правосъдие, 56

пример, 32

причастие, 20, 48

пророци, 10

работа, 9

ръководители на Църквата, 9

Светият Дух, 44

семейство, 46

семинар, 52

служба, 11, 41, 50

стандарт, 44

таланти, 62

църковна история, 8

честност, 59

От президент
Томас С. Монсън

Няма Го тука, НО ВЪЗКРЪСНА

Днес от Капернаум, един град на брега на езерото, центъра на служението на Спасителя в Галилея, са останали единствено руини. Там Той проповядвал в синагогата, учил хората на брега и изцелявал по домовете.

В началото на Своето служение Исус прочита един текст от Исаия: “Духът на Господа Иеова е на Мене; защото Господ Ме е помазал да благовестувам на кротките, Пратил Ме е да превържа сърцесъкрушените, Да проглася освобождаване на пленниците, И отваряне затвора на вързаните” (Исаия 61:1; вж. и Лука 4:18) – тези думи ясно показват, че съществува божествен план за спасението на синовете и дъщерите Божии.

Но проповядването на Исус в Галилея е само едно начало.

Човешкият Син трябвало да изпълни ужасна задача на хълм, наречен Голгота.

Арестуван в Гетсиманската градина след Тайната вечеря, изоставен от Своите ученици, заплюван, подложен на изпитания и унижен, Исус вървял бавно към Голгота под тежестта на Своя голям кръст. От триумф пътят му минал през предателство, измъчване и смърт на кръста.

Цитирам думите на песента “The Holy City” (Светият град):

*Гледката се промени ...
Сутринта бе хладна, студена
когато сянката на кръста се
издигна
на самотния хълм¹.*

За нас нашият Небесен Отец дал Своя Син. За нас нашият по-голям

Брат дал Своя живот.

Учителят е могъл да се откаже в последния момент. Но не го направил. Той слязъл по-долу от всички неща, за да може да спаси всички неща: човечеството, земята и целия живот, който някога я е населявал.

Няма думи в християнския свят, които да значат повече от казаните от ангела на Мария Магдалина и другата Мария, когато наближили празната гробница, за да се погрижат за тялото на техния Господ: “Защо търсите живия между мъртвите? Няма Го тука, но възкръсна” (Лука 24:5–6).

С тези думи хората, които са живели и умрели, тези, които живеят сега и един ден ще умрат, и онези, които тепърва ще се раждат и умират, биват спасени.

В резултат на Христовата победа над гроба ние всички ще бъдем възкресени. В това се състои изкуплението на душата. Павел пише:

“Има и небесни тела, и земни тела, друга е, обаче, славата на небесните, а друга на земните.

Друг е блясъкът на слънцето, друг блясъкът на луната и друг блясъкът на звездите; па и звезда от звезда се различава по блясъка.

Така е и възкресението на мъртвите” (1 Коринтяните 15:40–42).

Ние се стремим именно към сестриална слава. Искаме да живеем

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

Добрите учители насърчават единство сред хората, на които преподават. Когато споделят своите проникновения и с уважение се изслушват едни други, те не само се радват на положителна образователна среда, но и стават по-единни (вж. *Проповядването – няма по-велико призвание*, 1999 г.,

стр. 63). Единството ще се развие сред хората, на които преподавате, когато вие и те с благоговение дават свидетелство за Единението на Исус Христос и Неговото Възкресение. Това единство може да помогне на семействата да следват съвета на президент Монсън да се превърнат в “семейство вечно”.

именно в присъствието Божие. Именно във вечно семейство желаем да сме членове.

За Този, Който избави всеки от нас от безкрайната смърт, свидетелствам, че е Учител на истината – но Той е повече от Учител. Той е примерът на съвършен живот – но Той е повече от пример. Той е великият Изцелител – но Той е повече от изцелител. Той буквално е Спасителят на света, Синът Божий, Князът на мира, Светият Израилев, тъкмо възкръсналия Господ, Който заявява: “Аз съм първият и последният; Аз съм Този, Който живее, Аз съм този, Който беше убит, Аз съм вашият ходатай пред Отца” (У. и З. 110:4).

“За мен е сладка радостта: Живее Той във вечността!”²

За това свидетелствам. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Фредерик Е. Уидърли, “The Holy City”, 1892 г.
2. “Спасителят живее, знам”, *Химни*, №. 86

МЛАДЕЖИ

Той ни показа пътя, по който да се завърнем у дома

“Спасителят дошъл на земята, за да ни покаже как да живеем съгласно плана, изготвен в небесата – да живеем според този план ще ни направи щастливи. Неговият пример ни показва начина, по който да се завърнем у дома при нашия Небесен Отец. Никой друг живял някога на земята не е бил толкова “постоянен и непоклатим” (Мосия 5:15). Той никога не се разсеял. Бил съсредоточен върху изпълнението на волята на Отца и останал верен на Своята божествена мисия ...

Вие сте част от онзи прекрасен план, който бил представен в доземния свят. Вашето идване на земята е събитие, очаквано откакто планът бил приет. Това, че се намирате тук сега, не е нещо случайно. Вашите “извънредна вяра и добри дела” (Алма 13:3) тогава са положили основата за онова, което сега можете да постигнете, ако сте предани и се подчинявате. ... имате да вършите едно велико дело. За да изпълните своята божествена мисия и да живеете според плана на щастие, вие също трябва да бъдете постоянни и непоклатими”.

Илейн Ш. Долтън, обща президентка на Младите жени, “По всяко време, за всяко нещо и на всяко място”, *Лиахона*, май 2008 г., стр. 116

ДЕЦА

Можем да бъдем семейства завинаги

Президент Монсън учи, че чрез силата на Единението на Спасителя след смъртта ние можем отново да бъдем със семействата си. Съберете това семейство, като следвате инструкциите по-долу.

Инструкции: Членовете на семейството са разделени един от друг и от Спасителя чрез смъртта. Копирайте тази страница, принтирайте я от www.lds.org или направете собствена рисунка, за да покажете как Спасителят ни събира заедно. Сгънете страницата на всяка пунктирана линия, така че звездите на дъното да се допрат една в друга, скривайки тъмните полета.

Целта на Обществото за взаимопомощ

Когато нашето президентство бе призовано за пръв път, ни бяха дадени материали за историята на Обществото за взаимопомощ. Изучихме ги с молитва, желяйки да разберем целта на Обществото за взаимопомощ и какво Господ желяе ние да направим. Научихме, че целта на Обществото за взаимопомощ, така както е установена от Господ, е да организира, учи и вдъхновява Неговите дъщери, за да ги подготви за благословиите на вечния живот.

За да се изпълни тази цел на Обществото за взаимопомощ, Господ е повелил всяка сестра от Обществото за взаимопомощ и организацията като цяло да:

1. Израства във вяра и лична праведност.
2. Укрепва семействата и домовете.
3. Помага, като служи на Господ и Неговите деца.

Ние можем да изпълняваме това дело по Господния начин, когато търсим лично откровение, получаваме го и действваме според него. Без лично откровение не можем да успеем. Ако се вслушваме в личното откровение, няма начин да се провалим. Пророк Нефи ни учи, че Светият Дух ще ни покаже “всичко, което трябва да прави(м)” (2 Нефи 32:5). Трябва да си позволим да бъдем достатъчно спокойни и тихи, за да се вслушваме в гласа на Духа.

Сестри, ние имаме жизненоважна роля в изграждането на царството Божие и в подготовката за Пришествието на Господ. Всъщност Господното дело не може да бъде изпълнено без помощта на Неговите дъщери. Поради това Господ очаква от нас да увеличим нашето приношение. Той очаква да изпълним целта на Обществото за взаимопомощ по-добре от всякога.

Джули Б. Бек, обща президентка на Обществото за взаимопомощ.

От Писанията

Второзаконие 6:5–7; Лука 10:30–37;
Яковово 1:27; 2 Нефи 25:26; Мосия 3:12–13

За да прочетете за една жена, която била пример за вяра и лична праведност, вж. стр. 28.

Изучете този материал с молитва и, ако е уместно, го обсъдете с посетениите от вас сестри. Използвайте въпросите, за да помогнете в укрепването на сестрите и за да превърнете Обществото за взаимопомощ в активна част от собствения си живот.

Какво мога да направя?

1. Какво вдъхновение съм получила, за да помагам на моите сестри да увеличават своите вяра и лична праведност и да укрепват своите семейства и домове? Каква помощ мога да осигуря?
2. Как ще използвам това послание, за да укрепя своята вяра и да увелича личния си ангажимент за лична праведност?

За повече информация посетете www.reliefsocietylds.org.

БЕЛЕЖКИ

1. Джозеф Смит, *History of the Church*, 5:25.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith*, 1998 г., стр. 185.
3. М. Ръсел Балард, “Women of Righteousness”, *Луахона*, дек. 2002 г., стр. 39.

От нашата история

На събрание на Обществото за взаимопомощ, проведено на 9 юни 1842 г., Джозеф Смит учи сестрите, че тяхното общество следва “не само да помага на бедните, но и да спасява души”¹. Това заявление за целите на Обществото за взаимопомощ, духовни и материални, го е характеризирало през цялата му история. През 1906 г. президент Джозеф Ф. Смит (1838–1918) учи: “Обществото за взаимопомощ има задачата не само да се грижи за бедните, болните и нуждаещите се, а част от задължението му – всъщност по-голямата част, е да се грижи за духовното благосъстояние и спасение на майките и дъщерите на Сион; да се погрижи никой да не е пренебрегнат, а всички да бъдат предпазвани от несполука, бедствие, силите на мрака и злото, което ги заплашва в света”². През 2001 г. старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли повтаря, “Всяка сестра в тази Църква, която е сключила завети с Господ, има божествената заповед да помага за спасяването на души, да води жените на света, да укрепва домовете на Сион и да гради царството на Бог”³.

Дребни и прости неща

“И от дребните неща произлиза онова, което е велико” (У. и З. 64:33).

ИСТОРИЯ НА ЦЪРКВАТА ПО СВЕТА

Маршаловите острови

Макар членове на Църквата да са посещавали Маршаловите острови през Втората световна война, официално мисионерската работа там започва едва през февруари 1977 г. През тази година старейшина Уилям Уордъл и старейшина Стивън Купър от мисия Хавай Хонолулу са изпратени да работят в района. Със съдействието на старейшина Фюкс, член на Църквата, който се преместил да живее на Маршаловите острови по работа, те започват да провеждат църковни събрания в сградата на друга църква.

През първата година мисионерите кръстили 27 обърнати във вярата. Три години по-късно Маршаловите острови стават част от мисия Микронезия Гуам. През 1984 г. е

сформиран окръг Маджуро Маршалови острови. Членовете на Църквата продължават да се увеличават, като това довежда до формирането на втори окръг през 1991 г. на атола Куаджалейн. През 2006 г. е създадена мисия Маршалови острови Маджуро. През следващите три години се наблюдава значително увеличение на активните членове, благодарение на усилия по активизиране, кръщения на обърнати във вярата и укрепване на местното ръководство. В резултат на това на 14 юни 2009 г. е организиран кол Маджуро Маршалови острови.

За да прочетете разкази за вяра и обръщане във вярата на членове от Маршаловите острови, вж. стр. 32.

Да се учим от конференцията

Децата ни вече пораснаха и имат собствени домове и семейства, но открихме прекрасен начин заедно да се учим от словата на пророците. През месеца след всяка обща конференция аз изучавам речите на www.conference.lds.org и избирам цитати, които дават насока, напътствие и утеха. Събирам достатъчно, така че за следващите шест месеца да има по един цитат за всеки ден. (Например през месец април намирам по един цитат на ден за периода 1 май–31 октомври.) След което изпращам копие на тези цитати на всяко от децата ни.

Като допълнение на тяхното собствено изучаване на конференцията, тези цитати за деня често стават тема за разговор между членовете на семейството. Прекрасно нещо е да преговаряме съвета на пророците през месеците след общата конференция, дори когато живеем на километри разстояние едни от други.

Кристин Типетс, Юта, САЩ

ЦЪРКВАТА В МАРШАЛОВИТЕ ОСТРОВИ	
Членове	4 486
Мисии	1
Колове	1
Окръзи	1
Райони/Клонове	11

Дж. Рубен Кларк-младши: Човек с необикновени дарби

Джозуа Рубен Кларк -младши е роден в Грантсвил, Юта, на 1 септември 1871 г. Макар да има малко официално образование и няма възможността да учи в гимназия, неговата майка го обучава у дома и той обиква учението. Той се дипломира първи в своя курс от Университета на Юта с бакалавърска научна степен и продължава да учи, като получава степен по право от юридическия факултет на Университета Колумбия в Ню Йорк Сити.

Брат Кларк се жени за Луасин Анета Савидж в храма Солт Лейк през 1898 г., като те стават родители на четири деца.

Разполагайки със степен по право и изключителен ум, Дж. Рубен

Кларк -младши започва кариера на правна и държавна служба, която кулминира в назначаването му като посланик на САЩ в Мексико през 1930 г. Тази кариера обаче приключва, когато брат Кларк е подкрепен като втори съветник на президент Хибър Дж. Грант в Първото Президентство на 6 април 1933 г. Макар по това време да е висш свещеник, той не е висш ръководител. Той е ръкоположен за апостол, когато по-късно е подкрепен като първи съветник на президент Грант през октомври 1934 г. Президент Кларк

Президент Кларк (вляво) и Ламонт Торонто, президент на мисия.

Първото Президентство през 1945 г. (отляво надясно): Дж. Рубен Кларк-младши, Хибър Дж. Грант и Дейвид О. Макей.

продължава да служи като съветник на президент Джордж Албърт Смит и Дейвид О. Макей.

Сред многото му приноси към Църквата се отличава неговия пример на смирение, когато Дейвид О. Макей става президент на Църквата. Той призовава президент Кларк да бъде негов втори съветник. Поради това, че президент Кларк е служил като първи съветник в предишни президентства, някои хора смятат, че той е бил пренебрегнат; президент Кларк обаче обяснява: "В службата на Господ не е от значение къде служите, а по какъв начин. В Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни човек заема място, за което е съответно призван, което място човек нито търси, нито отказва"¹.

Президент Кларк почива на 6 октомври 1961 г.

БЕЛЕЖКА

1. Дж. Рубен Кларк-младши., в Conference Report, апр. 1951 г., стр. 154.

СЕМИНАР "РАБОТА И ОБРАЗОВАНИЕ" НА ЦЪРКОВНАТА СЛУЖБА ПО ЗАЕТОСТТА

Църковната служба по заетостта предлага семинар, за да помогне на хората, които търсят работа, желаят да продължат образованието

си или да започнат свои бизнес. Семинарът помага на хората да си поставят професионални цели и да развият увереност в способността си да успяват. Той има за цел да бъде информативен, действен, мотивиращ и забавен. Хората, които прилагат наученото в него, често могат да си намерят работа за по-малко време.

Семинарът включва теми като

поставяне на професионални цели, намиране на източници за постигане на поставените цели, писане на биография и постигане на успех на новата работа.

За да откриете къде се провеждат тези семинари, попитайте своя епископ или президент на клон или посетете www.ldsjobs.org, като кликнете на "Find a Center".

“ПОМНИ СЪЗДАТЕЛЯ СИ В ДНИТЕ НА МЛАДОСТТА СИ” (ЕКЛИСИАСТ 12:1)

Писанията описват служението на пророци и апостоли. Много от тези ръководители познават Господ от своята младост. Следват пет разказа от Писанията, които описват преживяванията на някои от тези бъдещи ръководители.

- Иоан Кръстител, който бил призван да подготви хората за “пришествието на Господа”, е “поставен от ангела Божий по времето, когато бе на осемдневна възраст, в тази власт” (У. и З. 84:27–28).

- Цар Иосия, коронован на осем години, посвещава своето 31-годишно царуване на това да помага на юдеите да се обърнат в Евангелието (вж. 4 Царете 22).

- Мормон е на около 10 години, когато Амарон го избира да бъде следващият пазител на летописите (плочите на Нефи). На възраст около 16 години Мормон повежда армиите на нефитите. (Вж. Мормон 1:2–4; 2:1–2.)

- Давид е само “момък” (млад мъж), когато побежда Голиат, може би на същата възраст като войниците в армията на Еламан (вж. 1 Царете 17:49–56; Алма 53:22).

- Иосиф е на 17 г., когато бива продаден в Египет, където “Господ беше с Иосифа” (вж. Битие 37:2, 27–28; 39:2).

“Всичко това ме благославя”

От Майкъл Р. Морис

Църковни списания

Всяка събота ще откриете Елвира Гуаглиарейо усилено да работи в кухнята на своя дом в Пуерто Мадрин, на брега на аржентинския залив Нуево в южната провинция Чубут.

Тя измерва брашното и водата, след което се пресяга за останалите съставки. Тя казва, че колкото и малко да прави, нейните дела са по-красноречиви от думите. В края на краищата, тя изпълнява Господното поръчение.

“Чувствам се добре, защото знам, че правя нещо добро”, казва сестра Гуаглиарейо, докато разбърква съставките. Мисли за Спасителя, докато работи, щастлива от мисълта, че продуктът от нейната служба ще помогне на останалите членове на Църквата да си спомнят за Него.

Сестра Гуаглиарейо, на 82 години, се радва да служи като посещаваща учителка, помага с музиката в нейния район и приготвя хляб за обряда на причастието – призование, което е увеличавала

повече от 10 години. В началото на седмицата тя изпича един хляб за себе си, но в събота отделя време, за да приготви хляб “специално за Църквата”. “Казвам си, “Трябва да изпека хляб, трябва да отида на църква”. Не искам да се провалям”.

Когато ѝ позволява здравето, тя също посещава храма – като пътува на север 20 часа с автобус до храма Буенос Айрес Аржентина.

“Сестра Гуаглиарейо винаги с удоволствие служи по всеки възможен начин”, казва нейният епископ, Хесус Сантос Гумиел. “Членовете на района знаят, че могат да разчитат на нея. Въпреки своята възраст тя предано подготвя хляба всяка събота и идва на Църква всяка неделя. Тя е един добър пример”.

Сестра Гуаглиарейо среща пълновременните мисионери през 1962 г. в Мар дел Плата, южно от Буенос Айрес, докато работи в

Елвира Гуаглиарейо

пансиона, където те живеят. Тя ги разпознава, когато 15 години покъсно те звънят на вратата ѝ, след като се е преместила в Пуерто Мадрин, изслушва беседите, кръщава се и започва своя изпълнен със служба живот в Църквата.

Днес тя живее сама, но не се чувства самотна. Тя разполага с Писанията и семейството на членовете на района и често общува в молитва с нейния Небесен Отец. Освен това тя се радва на спътничеството на Духа, който Господ е обещал на хората, които Му служат, като служат на другите¹.

“Всичко това ме благославя”, казва сестра Гуаглиарейо с усмивка. “Църквата ни кара да се захванем за работа и това ме прави щастлива. Винаги съм намирала радост в това да служа на Отец в Небесата”. ■

БЕЛЕЖКА

1. Вж. Хенри Б. Айринг, “В силата Господна”, *Лиахона*, май 2004 г., стр. 19; вж. и Иоана 14:16–18; Учение и Завети 88:3.

НАЙ-ПОЛЗОТВОРНИ ЗРЕЛИ ГОДИНИ

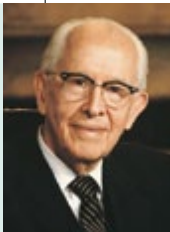
Ключът към това да се чувстваме полезни и да преодолеем самотата е да търсим начини да по-

магаме на хората в нужда. Президент Езра Тафт Бенсън (1899–1994) предлага на възрастните членове на Църквата да служат по следните начини:

1. Като работят в храма и да го посещават често.

2. Като събират информация и да пишат семейна история.
3. Като се включат в мисионерската работа.
4. Като изграждат семейно единство.
5. Като приемат и изпълняват църковни призования.
6. Като извършват служба, подобна на Христовата.
7. Като поддържат своето здраве, добра физическа форма и активност.

Из Езра Тафт Бенсън, “*To the Elderly in the Church*,” *Ensign*, ноем. 1989 г., стр. 4–6.

ИСУС ХРИСТОС ИЗВЪРШИЛ ЕДИНЕНИЕ ЗА НАШИТЕ ГРЕХОВЕ

Една от причините да дойдем тук на земята е да се научим да се подчиняваме на Божиите заповеди. Освен Исус Христос, Който изживял един съвършен живот, всеки човек, живял на земята, е грешал (вж. Римляните 3:23; 1 Иоаново 1:8). Грехът представлява преднамереното нарушаване на Божиите заповеди и за всеки грях има наказание. Когато грешим, правосъдието изисква ние да изстрадаме наказание (вж. Алма 42:16–22).

Крайната последица от всеки грях е отделянето от Бог (вж. 1 Нефи 10:21). То е толкова тежко, че сами не можем да го преодолеем.

За да преодолеем това отделяне, нашият Небесен Отец е подготвил

начин Неговият Единороден Син Исус Христос да вземе върху Си бремето на нашите грехове, като така прави възможно да бъдем пречистени духовно и да бъдем наново събрани с Него. Това е планът на милостта.

Спасителят учи, “Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят” (У. и З. 19:16–17).

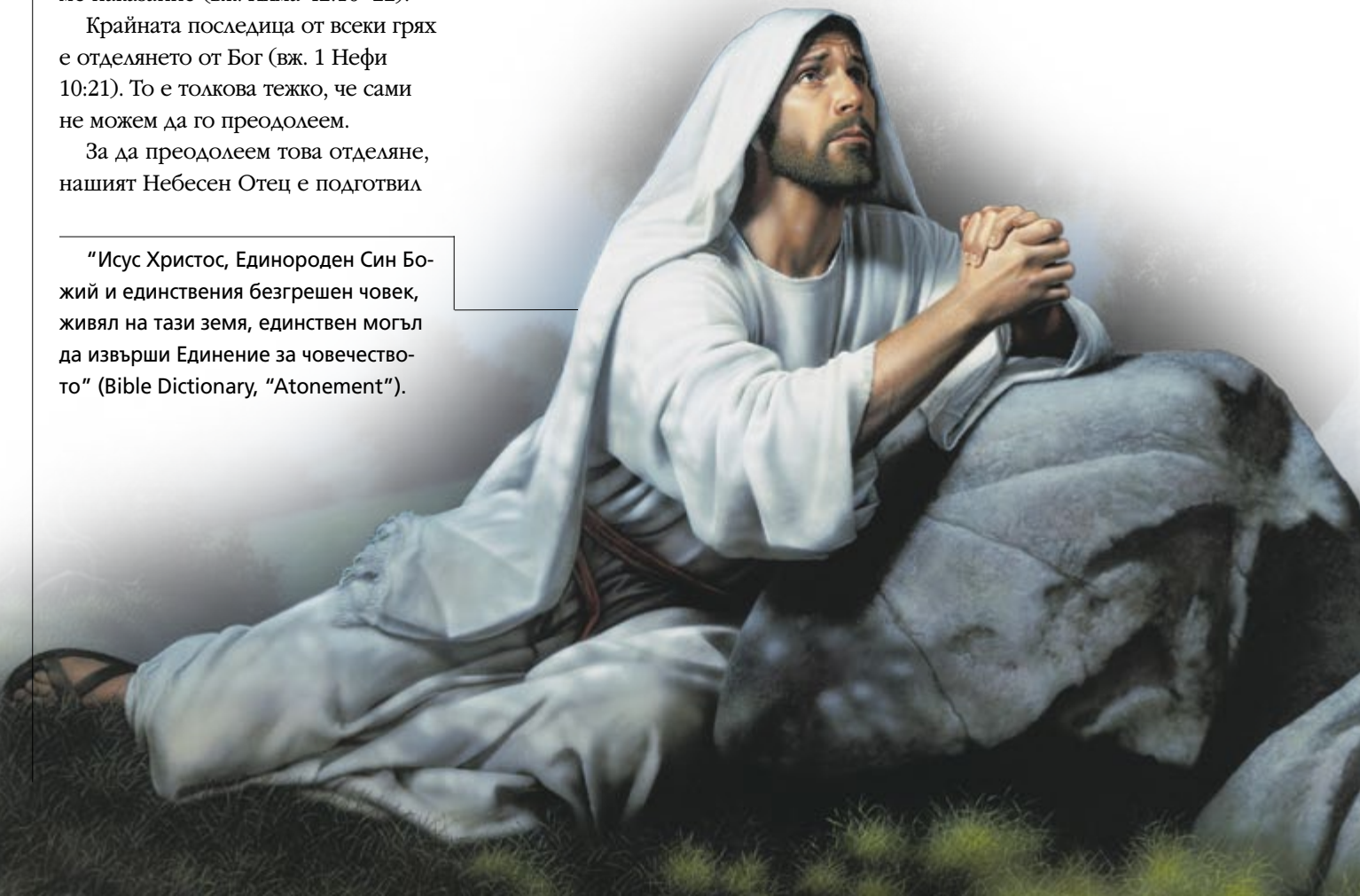
Като част от това Единение

Исус страда за нашите грехове в Гетсиманската градина и на кръста на Голгота. Като се покаяваме за нашите грехове, ние можем да задействаме силата на Неговото Единение в живота си.

Исус Христос, Който доброволно е извършил Единение за нашите грехове, казва:

“Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя.

“Исус Христос, Единороден Син Божий и единствения безгрешен човек, живял на тази земя, единствен могъл да извърши Единение за човечеството” (Bible Dictionary, “Atonement”).

Единението също така осигурява следните благословии:

1. Възкресение на всички хора, родени на земята (вж. Алма 11:42–45).

Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си.

Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко” (Матей 11:28–30). ■

За повече информация, вж. *Евангелски принципи*, 2009 г., стр. 59–66; и *Предани ще сме на вярата*, 2004 г., стр. 46–53.

3. Способност да чувстваме мир в моменти на изпитание, защото Исус е взел върху Си нашите болки и болести (вж. Иоана 14:27; Алма 7:11–12).

“Ето, Аз съм дошъл в света, за да донеса изкупление на света, за да спася света от греха.

Затова, който се покае и дойде при Мене като малко дете, него ще приема, защото на такъв е царството Божие. Ето, за такива отдадох живота Си и Си го възвърнах отново; затова покайте се и елате при Мене, вие, краища на земята, и бъдете спасени” (3 Нефи 9:21–22).

2. Вечен живот в Божието при-
съствие за всички деца, които
умрат преди да достигнат въз-
растта на отговорност, осем го-
дини (вж. Мосия 3:16; 15:24–25;
Мороний 8:8–12).

4. Праведните получат компенса-
ция за несправедливостите на този
живот (вж. Проповядвайте Моето
Евангелие, 2004 г., стр. 56).

Покайте се, обърнете се към Господ и бъдете изцелени

БЛАГОСЛОВИИТЕ НА ПОКАЯНИЕТО

“Грехът е съзнателното престъпване на божествения закон. Единението на Исус Христос е дара на Бог за Неговите чеда да поправят и преодолеят последиците от греха ...

Дарът на Единението на Исус Христос ни осигурява благословиите на покаянието и опрощението по всяко време и на всяко място”.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото Президентство, “Точката на безопасно завръщане”, *Лиахона*, май 2007 г., стр. 99, 101.

“Ето, този, който се е покаял за греховете си, същият е опростен и аз, Господ, повече не ги помня” (У. и З. 58:42).

От Дейвид Л. Фришкнехт

Отдел Учебни програми

Неотдавна една добра и вярна жена, която познавам, сериозно пострада при автомобилна катастрофа. Тя имаше счупени ребра и прешлени. За да се възстанови, трябваше да носи шина на гърба си и яка около врата си, за да не може да ги движи. Шината изглеждаше много неудобна. Но бе необходима. Тя осигуряваше условията, при които нейния гръб да оздравее.

Покаянието е като тази шина. Когато грешим, ние нараняваме душата си и за да оздравеем, е нужно божествено лечение. Покаянието осигурява условията, които позволяват на Спасителя, чрез силата на Единението, да ни *изцели* (вж. 3 Нефи 9:13). Дори ако част от покаянието не е приятна – подобно на шината на счупения гръбнак, ние пак трябва да се покаем.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото Президентство, учи:

“Истинското покаяние ни връща към това да постъпваме правилно. За да се покаем истински, ние трябва да признаем нашите грехове и да

почувстваме разкаяние или божествена скръб и да признаем тези грехове пред Бог. Ако нашите грехове са сериозни, ние трябва също да ги изповядаме на овластен свещенически ръководител. Трябва да помолим Бог за опрощение и да направим всичко възможно, за да поправим всяка вреда, която нашите действия може да са предизвикали. Покаянието означава промяна на съзнанието и сърцето – ние спираме да вършим нещата, които са неправилни и започваме да правим нещата, които са правилни. То ни дава ново отношение към Бог, нас самите и живота по принцип”¹.

Когато успешно изпълним процеса, наречен покаяние, резултатът е изцеление, облекчение и щастие. Дороти Дж. Р. Уайт пише:

*Как сълзите навън излизат,
но вътрешността пречиства*².

Господ ни умолява с настойчивост, обич и убедителност да се покаем, защото Той желае да ни изцели. Той страдал тялом и духом, за да плати наказанието за нашите грехове, ако

Блудният син смирено се върнал при своя баща и казал, “Тате, съгреших против небето и пред тебе; не съм вече достоен да се наричам твой син” (Лука 15:21). Неговият баща го приветствал у дома. По същият начин ни приветства нашият Небесен Отец, когато се покаяваме.

ние се покаем. Той обяснява:

“Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят.

Но ако те не се покаят, трябва да страдат, тъкмо като Мен,

което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потреперя от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом; и Аз исках да можеше да не пия от горчивата чаша и да се отдръпна.

При все това, нека бъде слава на Отца, Аз отпих и завърших приготвленията Си за чедата човешки.

Затова отново ти заповядвам да се покаеш” (У. и З. 19:16–20).

Нека сега се покаяваме, да се обръщаме към Господ и да бъдем изцелявани. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Дитер Ф. Ухтдорф, “Точката на безопасно завръщане”, *Лиахона*, май 2007 г., стр. 100.
2. Dorothy J. R. White, “Repentance,” *Ensign*, юли 1996 г., стр. 27.

Кои са благословиите на покаянието и опрощението?

- Светият Дух ще потвърди, че ни е простено.
- Бог ще отнеме бремето на вината за нашите грехове.
- Ние по-изобилно ще се радваме на влиянието на Светия Дух.

За повече информация по тази тема, вж. Езекиил 33:15–16; Алма 12:33–34; 36:13, 17–20; и Бойд К. Пакър, “The Brilliant Morning of Forgiveness”, *Ensign*, ноем. 1995 г., стр. 18–21.

ЗАЩО ПОКАЯНИЕТО НИ ИЗЦЕЛЯВА?

Старейшина Нийл Л. Андерсън от Кворума на дванадесетте апостоли ни помага да си отговорим на този въпрос в своята реч от обща конференция “Покайте се ... за да може да ви изцеля” (*Лиахона*, ноем. 2009 г., стр. 40–43). Пророк Алма също ни помага да разберем покаянието и Единението (вж. Алма 42).

1. Нашето покаяние ни дава достъп до Единението на Спасителя и позволява да бъдем изцелени. Страданието на Христос в Гетсиманската градина и на Голгота е изкупило греховете на всички ни. Той може и желае да опрости нашите грехове.
2. Когато извършваме грях, ние се отвърщаме от Бог. Това наранява нашия дух.
3. Когато се покаяваме, ние отново се обръщаме към Бог. Това успокоява угризенията на нашата съвест. Опрощението също така премахва “вината от сърцата ни” (Алма 24:10) и дава “спокойна съвест” (Мосия 4:3), като така ни изцелява.

Помислете как да споделите с някого своето свидетелство за благословиите, които сте получили в резултат на покаянието.

Пречистващата СИЛА НА ГЕТСИМАНИЯ

**От старейшина
Брус Р. Маконки
(1915–1985)**

от Кворума на
дванадесетте апостоли

Брус Р. Маконки е роден на 29 юли 1915 г. в Мичиган, САЩ. Той е подкрепен в Първия съвет на Седемдесетте на 6 октомври 1946 г. и е ръкоположен за апостол на 12 октомври 1972 г. Почива на 19 април 1985 г. в Солт Лейк Сити, САЩ. Това обръщение е отправено на обща конференция на 6 април 1985 г.

Чувствам, и Духът изглежда е съгласен, че най-важното учение, което мога да провъзглася, и най-силното свидетелство, което мога да дам, е за единителната жертва на Господ Исус Христос.

Неговото Единение е най-изключителното събитие, което някога се е случвало и някога ще се случи от Сътворението през всички векове на безкрайната вечност.

То е върховното деяние на доброта и благодат, което само един бог може да изпълни. Чрез него всички отношения и условия на вечния план на спасение на Отца се задействат.

Чрез него се осъществяват безсмъртието и вечния живот на човека. Чрез него всички хора се спасяват от смъртта, ада, дявола и вечното мъчение.

И чрез него всички, които вярват и се подчиняват на славното Божие Евангелие,

всички, които са предани и верни и победят света, всички, които страдат за Христос и Неговото слово, всички, които са наказвани и бити в делото на Този, на Когото принадлежим – всички ще станат като своя Творец и ще седят с Него на Неговия престол и ще царуват вечно с Него в безкрайна слава.

Като говоря тези чудни неща, ще използвам собствени думи, макар да може да ви се стори, че това са думи от Писанията, думи, изречени от други апостоли и пророци.

Истина е, че те първо са били прогласени от други, но сега са мои, защото Светият Дух Божий ми е дал свидетелство за тяхната истинност, и сега все едно Господ лично ми ги е разкрил. Така аз съм чул Неговия глас и познавам Неговото слово.

В Гетсиманската градина

Преди две хиляди години извън стените на Ерусалим се намирала приятна градина, наречена Гетсимания, където Исус и неговите близки приятели се оттегляли в размисъл и молитва.

Там Исус учел Своите ученици на ученията на царството и всички те общували с Отца на всички ни, в Чието служение те работили и Чието поръчение изпълнявали.

Това свято място, подобно на Едем, където живял Адам, подобно на Синай, където Иехова дал Своите закони, подобно на Голгота, където Синът Божий дал живота Си в откуп за мнозина, на това свято място безгрешният Син на Вечния Отец взел върху Си греховете на всички хора, при условие, че те се покаят.

Ние не знаем, не можем да кажем, никой смъртен разум не може да обхване пълното значение на извършеното от Христос в Гетсиманската градина.

Знаем, че големи капки кръв избили от всяка Негова пора,

докато Той изпил утайките на горчивата чаша, която Неговият Отец Му дал.

Знаем, че Той страдал и тяло и духом повече, отколкото е възможно човек да изстрада без да умре.

Знаем, че по някакъв неразбираем за нас начин Неговото страдание задоволило изискванията на правосъдието, откупило каещите се души от болките и наказанията на греха и осигурило милостта за онези, които вярват в Неговото свято име.

Знаем, че Той лежал по лице на земята, докато болката и агонията на безкрайното

бреме Го карали да трепери и да желае да можеше да не пие от горчивата чаша.

Знаем, че един ангел дошъл от небесата, за да Го укрепи в Неговото ужасно изпитание, като предполагахме, че това бил великият Михаил, който пръв падна, за да могат хората да бъдат.

Доколкото можем да преценим, тази безкрайна агония – това неподобно страдание, продължило три или четири часа.

Неговото арестуване, съд и бичуване

След това – след като тялото Му било измъчено и изтощено, Той се изправил пред Юда и останалите въплътени дяволи, някои членове на самия Синедрин; бил отведен с въже на врата, като обикновен престъпник, за да бъде съден от най-големите престъпници, които като юдеи заемали мястото на Аарон, а като римляни – упражнявали властта на Кесаря.

Те го отвели при Анна, Каиафа, Пилат, Ирод, след което пак при Пилат. Бил обвиняван, проклинат и удрян. Противната им слюнка се стичала по лицето Му, докато злобни удари още повече отслабвали Неговото обзето от болката.

С пръчки те обсипали гърба Му с удари. Кръв се стичала по лицето Му, докато венец от тръни пробощдал треперещата Му вежда.

Но като връх на всичко Той бил бичуван, ударен 40 пъти

Никой смъртен разум не може да обхване пълното значение на извършеното от Христос в Гетсиманската градина.

без един, бичуван с бич, в чиито краища били вплетени остри кости и режещи парчета метал.

Мнозина умирали само от бичуването, но Той се изправил от страданията Си, за да може да умре от позорна смърт на жестокия кръст на Голгота.

След това Той понесъл Своя кръст, докато се свлякъл от тежестта, болката и агонията на всичко това.

На кръста

Накрая, на хълм, наречен Голгота – отново извън стените на Ерусалим, докато безпомощни Негови ученици гледали и със собствените си тела чувствали агонията на близката смърт, римските войници Го приковали на кръста.

С големи чукове те забили железни клинове в ходилата, дланите и китките Му. Наистина, Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония.

След това кръстът бил издигнат, така че всички да могат да виждат и зяпат, да къннат и осмиват. И те правили това с пълна злоба, в продължение на три часа, от 9 сутринта до обяд.

След това небето почерняло. Тъмнина покрила земята в продължение на три часа, така както станало сред нефитите. Появила се силна буря, сякаш Богът на самата природа агонизирал.

И това наистина било така, защото докато Той висял на кръста още три часа, от обяд до 3 следобед, цялата безкрайна агония и безмилостните болки на Гетсиманската градина се повторили.

И накрая, когато единителната агония взела своя дан – когато победата била спечелена, когато Синът Божий изпълнил волята на Своя Отец във всички неща – тогава Той казал, “Свърши се” (Иоана 19:30) и доброволно предал Своя дух.

В света на духовете

Когато мирът и утехата на милостивата смърт Го освободили от болките и скърбите на земния живот, Той влязъл в рая Божий.

Когато дал душата Си принос за изкупление на греха, Той бил подготвен да види Своето потомство, според пророческото слово.

Това потомство, включващо всичките свети пророци и верни светии от изминали векове, както и всички, взели върху си Неговото име, и бидейки духовно родени от Него, станали Негови синове и дъщери,

точно както е с нас; всички те били събрани в света на духовете, за да видят Неговото лице и да чуят Неговия глас.

След около 38 или 40 часа – три дни според начина, по който юдеите измервали времето, нашият благословен Господ отишъл при гробницата на ариматееца, където Неговото отчасти балсамирано тяло било положено от Никодим и Иосиф от Ариматея.

Неговото възкресение

После, по начин неразбираем за нас, Той взел това тяло, което още не било видяло изтление, и го вдигнал в славното безсмъртие, което Го сторило подобен на Неговия възкресен Отец.

Тогава Той получил цялата власт на небето и на земята, придобил вечно възвисяване, явил се на Мария Магдалина и мнозина други и се възнесъл на небесата, където седнал отдясно на Бог Отец Всемогъщи, за да царува завинаги във вечна слава.

Неговото вдигане от смъртта на третия ден увенчало Единението. Отново, по някакъв неразбираем за нас начин от Неговото Възкресение се ползват всички хора, така че всички ще се вдигнат от гроба.

Както Адам донесъл смърт, така Христос донесъл живот; както Адам е отец на смъртността, така Христос е отец на безсмъртието.

И без тях двете, смъртността и безсмъртието, човекът не може да изработи спасението си и да се въздигне във висините отвъд небесата, където богове и ангели завинаги обитават във вечна слава.

Знание за Единението

Сега, Христовото Единение е най-основното и съществено учение на Евангелието, а е най-малко разбраното от всички дадени чрез откровение истини.

Много от нас имат повърхностно знание и се ослабят на Господ и Неговата доброта, за да преминат през изпитанията и опасностите на живота.

Но ако ще трябва да имаме вярата на Енох и Илия, ние трябва да вярваме в това, в което вярвали те, да знаем това, което знаели те, и да живеем така, както живели те.

Нека ви покания да се присъедините към мен в придобиването на солидно и сигурно знание за Единението.

Трябва да отхвърлим човешките философии и мъдростта на мъдрите и да се вслушваме в този Дух, който

ни е даден, за да ни води към всяка истина.

Трябва да изучаваме Писанията, приемайки ги за разума, волята и гласа Господни, самата сила Божия за спасение.

Когато четем, размишляваме и се молим, в ума ни ще се разкрие гледката на трите Божии градини – Едемската, Гетсиманската и градината с празната гробница, където Исус се явил на Мария Магдалина.

Сътворението, Падението и Единението

В Едемската градина ще видим всички неща, създадени в тяхното райско състояние – без смърт, създаване на потомство и изпитателни преживявания.

Ще осъзнаем, че това Сътворение, сега непознато на човека, било единствения начин да се осигури Падението.

След това ще видим как

Адам и Ева, първия мъж и първата жена, загубват своето състояние на безсмъртна и райска слава, за да станат първата смъртна плът на земята.

Земният живот, включващ създаването на потомство и смъртта, ще навлезе в света. И заради прегрешението ще започне едно изпитателно състояние.

След това в Гетсиманската градина ще видим как Синът Божий изкупва човека от телесната и духовната смърт, на които сме станали жертва заради Падението.

И накрая, пред празната гробница, ние ще осъзнаем, че Христос, нашият Господ, е разкъсал оковите на смъртта и е застанал вечно триумфиращ над гроба.

Така Сътворението е баща на Падението, а чрез Падението идва смъртността; чрез Христос идват безсмъртието и

вечният живот.

Ако не е било падението на Адам, чрез което да дойде смъртта, нямало е да има Единението на Христос, чрез което да дойде животът.

Неговата единителна кръв

И сега, що се отнася до това съвършено Единение, извършено чрез проливането на Божията кръв – свидетелствам, че то се извършило в Гетсиманската градина и на Голгота, и що се отнася до Исус Христос, свидетелствам, че Той е Сина на Живия Бог, и че е бил разпънат за греховете на света. Той е наш Господ, наш Бог и наш Цар. Това знам сам за себе си, независимо от който и да било друг човек.

Аз съм един от Неговите свидетели, и в някой бъдещ ден ще докосна с пръсти бележите от пирони по Неговите ръце и крака и ще намокря стъпалата Му със съзлите си.

Но тогава няма да знам по-добре, отколкото знам в момента, че Той е Сина на Всемогъщия Бог, че Той е нашия Спасител и Изкупител и че спасението идва в и чрез Неговата единителна кръв и по никакъв друг начин.

Нека Бог даде на всички ни да ходим в светлина, както Бог, нашият Отец е светлина, така че, според обещанията, кръвта на Исус Христос, Неговия Син, да пречисти всички ни от всеки грях. ■

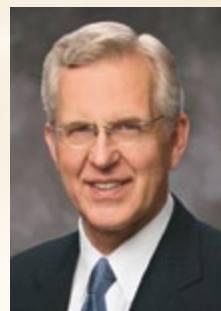
Подзаглавия добавени; главни букви, пунктуация и правопис стандартизирани.

От Неговото Възкресение се ползват всички хора, така че всички ще се вдигнат от гроба.

От старейшина
Д. Тод Кристоферсън
от Кворума на дванадесетте
апостоли

ДА СИ СПОМНЯМЕ ВИНАГИ ЗА НЕГО

*Когато винаги си спомняме за Спасителя,
ние можем “бодро (да) свършим всички
неща, които са по силите ни”, уверени, че с
Неговата сила и обич към нас ще успеем.*

Причастните молитви потвърждават, че една от главите цели на причастието, както то е въведено от Господ, е да можем “да си спомня(ме) винаги за Него” (У. и З. 20:77, 79).

Да си спомняме Спасителя явно включва да помним Неговото Единение, което е представено от хляба и водата като символи за Неговото страдание и смърт. Никога не трябва да забравяме това, което Той е направил за нас, защото без Неговото Единение и Възкресение животът не би

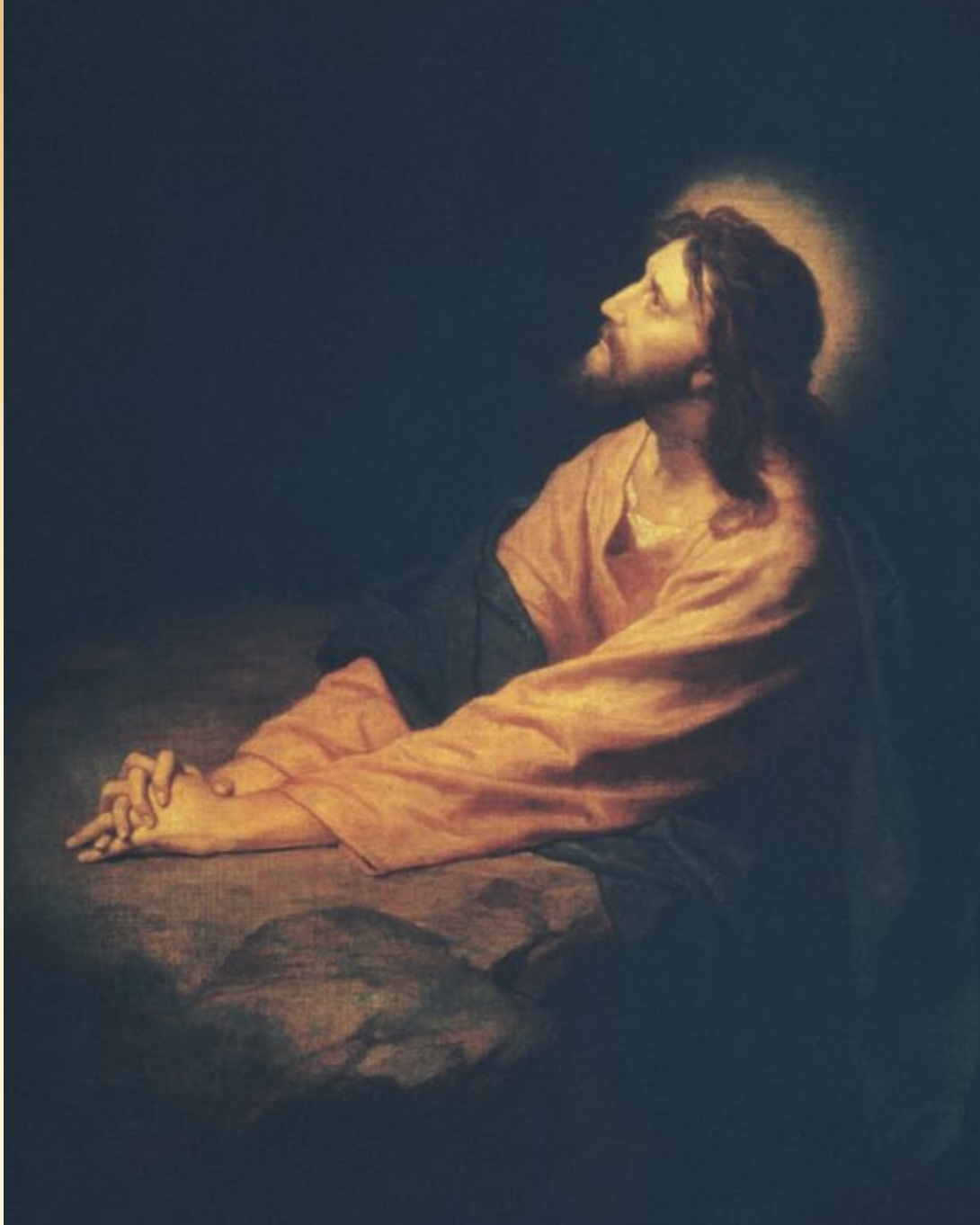
имал смисъл. С Неговото Единение и Възкресение обаче пред нашия живот се простират вечни, божествени възможности.

Искам да се съсредоточа над три аспекта на това “да си спомняме винаги за Него”:

първо, да се стремим да опознаем и следваме Неговата воля; второ, да осъзнаем и поемем своята отговорност пред Христос за всяка мисъл, дума и действие; и трето, да живеем с вяра, а не със страх, защото винаги можем да се обърнем към Спасителя за помощта, от която имаме нужда.

Вие и аз можем да поставим Христос в центъра на живота си и да станем едно с Него, така както Той е едно с Отца. Можем да започнем като “разградим” живота си, след което отново го съградим приоритет по приоритет, като Спасителят е в центъра.

1. Да се стремим да опознаем и следваме волята на Христос, така както Той се стремил да следва волята на Отца.

Причастното благославяне на хляба ни ангажира да имаме желанието да вземем върху си името на Сина и да “си спомня(ме) винаги за Него и да спазва(ме) неговите заповеди, които Той (ни) е дал” (У. и З. 20:77). Съвсем уместен е и следният прочит: “да си спомня(ме) винаги за Него за да спазва(ме) неговите заповеди”. Това е начинът, по който Той си спомня винаги за Отца. Той казва, “Аз не мога да върша нищо от Себе Си; съдя както чуя; и

съдбата Ми е справедлива, защото не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил” (Иоана 5:30).

Исус постигнал съвършено единство с Отца, като подчинил Себе си, и плът и дух, на волята на Отца. Говорейки за Своя Отец, Исус казва, “Аз върша всякога онова, което е Нему угодно” (Иоана 8:29). Понеже такава била волята на Отца, Исус се подчинил дори на смъртта, като “волята на Сина (била) погълната от волята на Отца” (Моисия 15:7). Съсредоточаването върху Отец е една от главните причини служението на Исус да има такава яснота и сила.

По същия начин вие и аз можем да поставим Христос в центъра на живота си и да станем едно с Него, така както Той е едно с Отца (вж. Йоана 17:20–23). Можем да започнем, като “разградим” живота си, след което отново го съградим приоритет по приоритет, като Спасителят е в центъра. На първо място трябва да поставим нещата, които правят възможно винаги да си спомняме за Него – честата молитва и изучаване на Писанията, задълбочено изучаване на ученията на апостолите, седмична подготовка за достойно вземане от причастието, неделно богослужение и записване и запомняне на какво ни учат Духа и преживяното относно ученичеството.

Могат да ви дойдат наум други неща, които да се отнасят лично за вас в този момент от живота ви. Когато отделим достатъчно време и енергия за тези неща, съсредоточавайки живота си върху Христос, ние можем да добавим други отговорности и ценни неща, като образование и семейни отговорности. По този начин просто доброто няма да изгласка основополагащото от живота ни, като на нещата с по-малка стойност ще се даде по-малък приоритет или те просто изцяло ще отпаднат.

Осъзнавам, че синхронизирането на нашата воля с тази на Исус Христос по начина, по който Той синхронизирал Своята воля с тази на Отца, не се постига лесно. Президент Бригъм Йънг (1801–1877) говори с разбиране за нашето предизвикателство, когато казва:

“След всичко речено и сторено, след като Той е водил тези хора толкова дълго, не виждате ли, че има липса на увереност в нашия Бог? Можете ли да я видите в себе си? Може да попитате “(Брат) Бригъм, усещаш ли я в себе си?” Да, аз виждам, че все пак страдам от липса на увереност до някаква степен, в Този, в Когото уповавам. – Защо? Защото нямам силата в резултат на това, което падението ми е причинило ...

... Понякога в мен се заражда едно нещо, което съвсем осезаемо слага разделителна

линия между моя интерес и интереса на Отца в Небесата; нещо, което прави моя интерес и интереса на Отца в Небесата не съвсем едно.

Знам, че ние трябва да чувстваме и разбираме, доколкото е възможно, доколкото падналата ни природа позволи, доколкото можем да получим вяра и знание да разбираме себе си, че интересът на този Бог, на Когото ние служим, е наш интерес и че нямаме никакъв друг интерес, нито във времето, нито във вечността¹”.

Макар да не е лесно, ние можем с постоянство да вървим напред с вяра в Господ. Мога да ви свидетелствам, че с течение на времето нашето желание и способност винаги да си спомняме за Спасителя и да го следваме ще нарасне. Ние следва търпеливо да полагаме усилия за това и винаги да се молим за проникновението и божествената помощ, от която имаме нужда. Нефи съветва, “аз ви казвам, че трябва да се молите винаги и да не губите сили; и нищо да не правите за Господа, без да започнете преди всичко с молитва към Отца в името на Христа, та Той да посвети начинанието ви на вас самите, така че начинанието да бъде за благосъстоянието на душите ви” (2 Нефи 32:9).

Бях свидетел на прост пример за такава молитва, когато старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли и аз получихме задачата да проведем видеоконферентно интервю с една двойка от друга страна. Малко преди да отида в студиото прегледах още веднъж информацията, която бяхме събрали за двойката, и се почувствах готов за интервюто. Няколко минути преди определеното време видях старейшина Оукс да седи сам с наведена глава. След малко той вдигна глава и каза, “Тъкмо приключвах с молитвата в подготовка за това интервю. Ще имаме нужда от дара за проникновение”. Той не забрави най-важната подготовка, молитва, която да посвети нашето представяне за наше добро и за Господна слава.

Всичко, от което се “измъкнем” в живота или успеем да го скрием от другите хора, ще ни настигне, когато дойде неизбежния ден, в който бъдем вдигнати пред Исус Христос, Богът на чистото и съвършено правосъдие.

2. Да се подготвим да поемем своята отговорност пред Христос за всяка мисъл, дума и действие.

Писанията дават да се разбере, че ще дойде великият съден ден, когато Господ ще застане да съди народите (вж. 3 Нефи 27:16) и когато всяко коляно ще се преклони и всеки език ще изповяда, че Той е Христос (вж. Римляните 14:11; Мосия 27:31; У. и 3. 76:110). Личният характер и обхват на този съд са описани от Алма в Книгата на Мормон:

“Защото нашите слова ще ни осъдят, да, всички наши дела ще ни осъдят; ние не ще бъдем намерени неопетнени; и мислите ни също ще ни осъдят; и в това ужасно състояние ние не ще посмеем да погледнем към нашия Бог; и ние бихме били много щастливи, ако можехме да заповядаме на канарите и планините да паднат върху ни, за да

ни скрият от Неговото присъствие.

Но това не може да бъде; ние трябва да излезем и да застанем пред Него в славата Му, и в силата Му, и в могъществото Му, величието и господството Му, и да признаем за наш вечен срам, че всички Негови възмездия са справедливи; че Той е справедлив във всичките Си дела и че Той е милостив към чедата човешки, и че Той има цялата сила да спаси всеки човек, който вярва в Неговото име и принася плод, съответен на покаянието” (Алма 12:14–15).

Когато Спасителят дава определение на Своето Евангелие, този съд заема централно място в него. Той казва:

“Ето, Аз ви дадох Моето Евангелие и това е Евангелието, което ви дадох – че Аз дойдох в света, за да върша волята на Моят Отец, защото Моят Отец Ме изпрати.

И Моят Отец Ме изпрати, за да мога да

бъда издигнат на кръста; за да мога, след като бъда издигнат на кръста, да привлека всички човеци към Мене и тъй както Аз бях издигнат от човеците, тъймо човеците да бъдат вдигнати от Отца, за да застанат пред Мене и да бъдат съдени според делата им, били те добри или били те зли.

И поради тази причина Аз бях вдигнат; ето защо според силата на Отца Аз ще привлека всичките човеци към Мене, за да може да бъдат съдени според делата им” (3 Нефи 27:13–15).

“Издигнат на кръста” е, разбира се, един символичен начин да се насочи вниманието към Единението на Исус Христос, с което Той задоволил изискванията, които правосъдието може да има към всеки от нас. Казано иначе, чрез Своето страдание в Гетсиманската градина и на Голгота Той платил всичко, което правосъдието може да изиска от нас заради нашите грехове. Така Той заема мястото на правосъдието и е самото олицетворение на правосъдието. Точно както Бог е любов, така Бог е и правосъдие. Нашите дългове и задължения сега отиват при Исус Христос. Затова Той има правото да ни съди.

Той заявява, че този съд се основава на нашите дела. Наистина “благата вест” на Неговото Евангелие е следната: Той предлага дара на опрощението при условие, че се покаем. Затова ако нашите дела включват делата на покаянието, Той прощава нашите грехове и грешки. Ако отхвърлим дара на опрощението, отказвайки да се покаем, тогава наказанието на представляваното от Него правосъдие бива наложено. Той казва, “Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят. Но ако не се покаят, трябва да страдат, тъймо като Мен” (У. и З. 19:16–17).

И така, да си спомняме винаги за Него означава винаги да помним, че няма нищо скрито от Него. Няма част от живота ни, било то действие, дума или дори мисъл, която да може да бъде скрита от знанието на Отца и Сина. Няма преписване на изпит, нито кражба в магазин, нито похотлива фантазия, нито лъжа, които да останат пропуснати, незабелязани, скрити или забравени. Всичко, от което се “измъкнем” в живота или успеем да го скрием от другите хора, ще ни настигне, когато дойде неизбежния ден, в който бъдем вдигнати пред Исус Христос, Богът на чистото и съвършено правосъдие.

В различни моменти тази реалност ми е помагала или да се покая, или цялостно да избегна греха. При

един случай, свързан с продажбата на една къща, в документацията бе допусната грешка и се оказах в състояние да мога законно да получа повече пари от купувача. Моят агент ме попита дали искам да задържа парите, тъй като имах правото да направя това. Представих си как заставам пред Господ, олицетворението на правосъдието, и се опитвам да му обясня, че имах законното право да се възползвам от купувача и неговата грешка. Не видях начин да бъда много убедителен, особено поради факта, че в същия момент щях да моля милост за себе си. Знаех, че нямаше да мога да живея със себе си, ако бях толкова непочтен, че да задържа парите. Отговорих на агента, че ще се придържа към сделката, така както първоначално я уговорихме. За мен бе много по-важно да няма за какво да се покайвам в тази сделка, отколкото да получа каквато и да била сума пари.

В младостта си веднъж проявих небрежност, която предизвика леко нараняване на един от моите братя. Тогава не признах своята глупост и никой така и не разбра за моята роля в цялата работа. Години по-късно се молах на Бог да ми открие нещо в живота ми, което трябваше да бъде поправено, така че да бъда по-приемлив пред Него, и споменът за този инцидент дойде в ума ми. Бях забравил за него, но Духът ми прошепна, че това бе прегрешение, останало нерешено, което трябваше да признам. Обадох се на брат ми, извиних се и помолих за прошка, която той бързо и с желание ми даде. Срамът и съжалението щяха да бъдат по-малки, ако се бях извинил, когато бе станала случката.

За мен бе интересно и важно, че Господ не бе забравил за тази случка от далечното минало, макар аз да не я помнех. Греховете не се оправят от само себе си, нито просто изчезват. Греховете не се “замитат под килима” във вечното движение на нещата. Трябва да се погрижим за тях и прекрасното нещо е, че поради единителната благодат на Спасителя можем да се погрижим за тях по един много по-щастлив и по-малко болезнен начин от това лично да задоволим изискванията на справедливостта.

Също така следва да бъдем насърчени, когато мислим за съд, при който нищо няма да бъде пропуснато, защото това също означава, че няма деяние на подчинение, няма добрина или дело толкова малки, че да бъдат забравени, и съпътстващата ги благословия няма да бъде задържана.

Знаем, че по различни начини предизвикателствата, разочарованията и скърбите ще сполитат всички ни, но също така знаем, че накрая, благодарение на нашия божествен Ходатай, всички неща могат да работят заедно за наше добро.

3. Да не се страхуваме и да се обръщаме към Спасителя за помощ.

В ранните дни на Възстановяването Исус съветвал и утешавал Джозеф Смит и Оливър Каудъри, които работели по превода на Книгата на Мормон и които скоро щели да получат свещеничеството. Тогава Джозеф бил на 23 години, а Оливър на 22. Преследването и други пречки били чести, ако не и постоянни. При тези условия през април 1829 г. Господ им казва следните слова:

“Ето защо, не бой се, малко стадо; вършете добро; нека земя и пъкъл се обединят срещу вас, защото ако сте построени на Моята канара, те не могат да надделееят.

Ето, Аз не ви осъждам; вървете по вашите пътища и не грешете повече; провеждайте трезво делото, което ви заповядах.

Поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се бойте.

Вижте раните, които пронизаха страната Ми, а също и белезите от гвоздеите по ръцете и нозете Ми; бъдете верни, спазвайте заповедите Ми и ще наследите царството небесно. Амин” (У. и З. 6:34–37).

Да поглеждаме към Спасителя във всяка мисъл е, разбира се, друг начин да си “спомняме винаги за Него”. И когато правим това, ние не трябва да се съмняваме или страхуваме. Спасителят напомня на Джозеф и Оливър, че чрез Неговото Единение Му е била дадена всяка власт на небето и на земята (вж. Матей 28:18) и че Той има както способността, така и желанието да ни защитава и помага. Трябва единствено да бъдем верни и така ще можем безрезервно да разчитаме на Него.

Преди утешаващото откровение към Джозеф и Оливър, Пророкът преминава през едно горчиво и болезнено преживяване, което го учи да гледа към Спасителя и да не се страхува от мненията, натиска или заплахите на хората.

През юни 1828 г. Джозеф позволява на Мартин Харис да вземе първите 116 страници ръкопис на Книгата на Мормон от Хармони, Пенсилвания, за да ги покаже на членовете на семейството си в Палмира, Ню Йорк. След като Мартин не се завръща съгласно обещанието си, разтревожен, Джозеф пътува до дома на родителите си в община Манчестър, Ню Йорк. Пророкът незабавно вика Мартин. Когато Мартин пристига, той признава, че ръкописът не е в него и че не знае къде се намира.

Джозеф възкликва: “О! Боже мой, Боже мой. ... Всичко е изгубено, изгубено е. Какво да направя? Аз съгреших. Аз бях този, който предизвика гнева на Бог, молейки Го за нещо, което нямаш право да моля. ... Не съм ли достоен за всяко порицание от ангела на Всевишния?”

На следващия ден пророкът се завръща в Хармони. Пристигнал там, той казва, “започнах да се смирявам в усърдна молитва пред Господа... та ако е възможно, да получа милост от Неговите ръце и да бъда опростен за всичко, което бях сторил противно на волята Му”².

След като порицава Джозеф за това, че се страхува от хората повече, отколкото от Бог, Господ му казва: “ти си Джозеф и беше избран да вършиш Господното дело, но поради прегрешение, ако не внимаваш, ти ще паднеш.

Но запомни, Бог е милостив; ето защо, покаяй се за това, което си извършил и което е противно на заповедта, която Аз ти дадох, и ти все още си избран, и отново призван за делото” (У. и З. 3:9–10).

“За известно време Господ прибира от Джозеф Урима и Тумима и плочите. Но скоро тези неща са му върнати. “Ангелът бе радостен, когато ми върна обратно Урима и Тумима”, си спомня Пророкът, “и каза, че Бог бил доволен от моята вяроност и смирение и ме обичал за моето разкаяние и усърдна молитва, в което съм изпълнил дълга си тъй добре, че да... мога отново да се върна към работата по превода”. Като продължава с голямото дело пред себе си, Джозеф бива укрепен от сладкото чувство, че е получил Господната прошка и е подновил решимостта си да върши волята Му”³.

След това преживяване се утвърждава решимостта на Пророка да уповава на Бог и да не се страхува от хората. Оттук насетне животът му е блестящ пример за това да помниш Христос, като разчиташ на Неговата сила и милост. Джозеф дава израз на това по време на своето много трудно и пълно с изпитания затваряне в Либърти, Мисури със следните думи:

“Вие знаете, братя, че по време на буря един много голям кораб се облагодетелства твърде много от съвсем малко кормило, което го държи в съответствие с вятъра и вълните.

Ето защо, възлюбени мои братя, нека бодро свършим всички неща, които са по силите ни, и тогава ние можем да спрем с пълната увереност, че ще видим спасението Божие и ръката Му, която ще бъде открита” (У. и З. 123:16–17).

Накратко, “винаги да си спомняме за Него” означава да не живеем живота си в страх. Знаем, че по различни начини предизвикателствата, разочарованията и скърбите ще сполитат всеки ни, но също така знаем, че накрая, благодарение на нашия божествен Ходатай, всички неща могат да работят заедно за наше добро (вж. У. и З. 90:24; 98:3). Това е вярата, изразена така просто от президент Гордън Б. Хинкли (1910–2008) когато казва, “Нещата ще се подредят.”⁴ Когато винаги си спомняме за Спасителя, ние можем “бодро (да) свършим всички неща, които са по силите ни”, уверени, че с Неговата сила и обич към нас ние ще успеем.

Нека си спомняме винаги за Него – “за да може винаги да има(ме) Неговия Дух да бъде с (нас)” (У. и З. 20:77). Давам моето свидетелство за силата на Единението на Исус Христос. Давам свидетелство за съществуването на живия, възкресен Господ. Давам свидетелство за безкрайната и лична любов, която Отца и Сина изпитват към всеки от нас, и се моля да живеем винаги помнейки тази любов във всичките й проявления. ■

Из обръщение, отправено в университет “Бригъм Йънг” – Айдахо на 27 януари 2009 г. За да чуете обръщението на английски език, посетете web.byui.edu/devotionalsandspeeches/default.aspx.

БЕЛЕЖКИ

1. Бригъм Йънг, “Discourse,” *Deseret News*, 10 септ. 1856 г., стр. 212.
2. Вж. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 76.
3. *Учения: Джозеф Смит*, стр. 76.
4. Цитиран в Джефри Р. Холанд, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands,” *Liahona*, юни 1995 г., специално издание, стр. 6.

Ребека Суейн Уилямз:

ПОСТОЯННА И НЕПОКЛАТИМА

ИЛЮСТРАЦИИ РИЧАРД ХЪЛ

Въпреки враждебността на нейното семейство към Църквата, тази обвърната във вярата жена остава вярна и отдадена на делото.

От Джанис Лин Джонсън

През юни 1834 г. една застрашена да изгуби наследството си млада майка пише смело и трогателно писмо, в което споделя своята убеденост в Евангелието. Макар със сигурност да е знаела, че шансовете да промени мнението на баща ѝ са малки, Ребека Суейн Уилямз остава непоколебима, въпреки неизбежните последици. Тя заявява на баща си, Айзък, че Книгата на Мормон и Църквата са истинни, точно както Пророкът Джозеф твърди, и че е чуда тримата очевидци “да заявяват на открито събрание, че са видели свят ангел да слиза от небесата и да донася плочите, полагайки ги пред очите им”¹.

Свидетелството на Ребека е въздействащо не само чрез силата в него, но и заради нейното непоклатимо лично свидетелство и несломима воля. Въпреки отхвърлянето от страна на нейния баща и факта, че съпругът ѝ, Фредерик Г. Уилямз, се отдалечава от Църквата за известно време, Ребека никога

не позволява на нейната вяра да се разколебае. Неуморна и непоклатима, за нас днес Ребека е пример за това как да останем непоколебими и постоянни пред най-големите предизвикателства на живота, дори когато най-близките ни хора отхвърлят нашата вяра и се отнасят презрително.

Обръщане във вярата

Родена в Пенсилвания, САЩ, през 1798 г., Ребека Суейн е най-малкото от 10 деца². Когато е на около девет години, семейството се премества в Ниагара, близо до границата между САЩ и Канада. Те живеят толкова близо до форт Ниагара, че могат да чуят стрелбата, когато фортът бил атакуван по време на войната през 1812 г. Още като малко момиче Ребека показва своето безстрашие. Когато веднъж пътува сама през гората, на пътеката среща мечка. В ръката си има чадър, който отваря и затваря няколко пъти пред муцуната на мечката, след което тя бяга³.

Когато Ребека е на 17 г., тя прекосява езерото Онтарио, за да посети сестра си в Детройт. При пътуването се среща с високия и тъмноок капитан на кораба, Фредерик Грейнджър Уилямз. От честите им срещи интересът бързо прераства в любов и те сключват брак към края на 1815 г. Семейство Уилямз се мести от място на място покрай Западния резерват на Охайо, САЩ, след окончателно се заселват в Къртланд около 1828 г. Съпругът ѝ започва да практикува медицина и става доста известен с уменията си, като Ребека се учи да му помага при процедурите. Те стават родители на четири деца.

През есента на 1830 г. първите мисионери на Църквата пристигат в Къртланд. Ребека с интерес слуша мисионерите и присъства на всички техни събрания; тя дори довежда децата си. Фредерик посещава толкова често, колкото му позволява професията. Те изучават Писанията и обсъждат наученото, като Фредерик е по-несигурен в своя ангажимент. Ребека обаче се убеждава в истинността на Евангелието.

Един семеен историк по-късно сравнява Ребека с Ева в Едемската градина: първо тя “вижда нуждата” да поеме изцяло върху себе си евангелския завет⁴. Тя е кръстена през октомври 1830 г.

Фредерик все още се колебае. Понякога има желанието да не се ангажира с Църквата, но накрая това желание отстъпва поради привързаността му към новата книга с Писания: Книгата на Мормон. Чрез действието на Духа в душата му, той осъзнава истинността на Евангелието и следва примера на Ребека, като се кръщава.

Отдадена служба

Докато Църквата бързо започва да заема централно място в живота на Фредерик и Ребека, в семейството настъпват промени. Фредерик е ръкоположен за старейшина веднага след своето кръщение и потвърждаване. На следващия ден той с ентузиазъм приема призованието да отслужи няколкоседмична мисия с Оливър Каудъри. Очакванията им са мисията да продължи три седмици; тя обаче прераства в 10-месечно пътуване до Мисури. Това продължително отсъствие от дома е първия от много такива периоди за Ребека. Поради мисионерските усилия на Фредерик и неговото призоваване в Първото Президентство, той често отсъства. Ребека, подобно на много жени в ранните години на Църквата, в продължение на дълги месеци се грижи за дома и отглежда децата си без помощта на своя съпруг.

Въпреки заетостта си, Ребека е вярна и служи с желание. Когато пристигат в Къртланд, Пророкът Джозеф Смит и семейството му

отседат в дома на семейство Уилямз за известно време. Ребека доказва лоялността си към Пророка и неговото семейство, когато в трудни моменти се грижи за тях. Веднъж една шайка заобикаля къщата в търсене на Джозеф. Ребека го маскира в своите шапка и наметало. Така Джозеф може да излезе от къщата и да премине безопасно през тълпата.

През март 1832 г. Ребека отново изключително много помага на Пророка. Тогава една шайка нахлува във фермата на Джон Джонсън в Хайръм, Охайо, и нанася жесток побой на Джозеф Смит и Сидни Ригдън. След като пребиват до безсъзнание Сидни и се опитват да излеят отрова в устата на Джозеф, шайкаджиите намазват Пророка с катран и пера. Когато Ема Смит вижда съпруга си, тя си помисля, че катранът е кръв и припада⁵. Ребека и Фредерик прекарват нощта, чистейки катрана от кървящото и пребито тяло на Джозеф, като се грижат и за децата на семейство Смит. Подкрепата им се оказва от такава полза, че на сутринта Джозеф намира сили да проповядва.

Споделяне на Евангелието с убеденост

Една от най-трайните надежди на Ребека е нейните роднини, особено баща ѝ, да приемат възстановеното Евангелие и да получат даващите радост благословии на вярата. Тя, подобно на Лехий, вкусва от любовта Божия и желае да я сподели с най-близките си хора (вж. 1 Нефи 8:12). За да направи това, Ребека с нетърпение пише на семейството си, за да разкаже за своето обръщане във вярата и

свидетелство и голямата радост, която чувства като член на Църквата.

Обаче обръщането на Ребека силно разгневява баща ѝ. С остър отговор той изисква тя да напусне Църквата. Но Ребека не се поддава. Тя отговаря, по думите на историк на семейството, че “е по-сигурна от всякога в истинността на мормонските учения” и включва своето силно лично свидетелство⁶. За нейно съжаление това писмо не води до резултата, на който се надява. Баща ѝ заплашва да я лиши от наследство и обещава да спре всякакво общуване с нея, ако не напусне Църквата.

Въпреки всичко Ребека не се предава и продължава своите усилия да сподели Евангелието. През 1834 г. тя пише още едно писмо до баща си – единственото, което е запазено, като подробно описва дълбочината на своята вяра и болката, която чувства от неговия отказ да приеме каквото и да е от мормоните.

Баща ѝ прочел статии във вестниците, които нападали Църквата, особено срещу Книгата на Мормон и свидетелството на тримата очевидци и се опитва да разубеди Ребека с помощта на тези разкази.

“Боли ме да разбера, че умът ти е толкова разтревожен от Книгата на Мормон”, пише тя. Като цитира стихове от Книгата на Мормон и новите откровения на Джозеф Смит, Ребека споделя своето свидетелство за книгата. Тя също обяснява, че тя пророкува за избирането на тримата нейни очевидци. Като доказателство тя цитира древния пророк Етер, който казва, че “от устата на трима очевидци” истинността на книгата ще бъде “потвърдена” (Етер 5:4)⁷.

След това Ребека обяснява, че лично е общувала с тримата очевидци – Дейвид Уитмър, Мартин Харис и Оливър Каудъри и ги е чула да свидетелстват, че са видели ангели и златните плочи. След като защитава техните свидетелства и репутация, тя увещава баща си да проучи делото. Тя пише, “ако ти и майка познавахте обстоятелствата около това дело така, както ние ги познаваме, убедена съм, че щяхте да му повярвате”⁸.

Повтаряйки обещанието на Мороний в края на Книгата на Мормон, Ребека умолява роднините си да помолят Бог да “просветли умовете (им) с истината”. След това тя предлага да изпрати мисионер, “способен да проповядва Евангелието такава, каквото Исус го е дал”, за да им помогне допълнително⁹. Накрая баща ѝ отказва изобщо да има нещо общо с това.

Дори писмата до нейния брат Джон – с когото Ребека е особено близка – се връщат неотворени. На гърба на едно от върнатите писма Джон пише, “Татко ми забранява да чета писмата ти, както и да ти пиша. Сбогом и нека Бог те благославя винаги. Твой брат, Джон”¹⁰.

Мисионерските усилия на Ребека обаче се радват на успех с нейната по-голяма сестра Сара Суетин Кларк. Сара се присъединява към Църквата в Мичиган през 1832 г. Дъщерите на Сара също се присъединяват към Църквата и са верни през целия си живот.

Предана докрай

Разочарованието и болката, които Ребека чувства в резултат от избора на баща ѝ не успяват да

унищожат любовта ѝ към него. Тя пише: “Сърцето ми ридае за моите близки роднини. ... Моля се Господ да те утеши със Своя Свят Дух в зрелите години на живота ти, така че те да бъдат най-добрите ти дни. ... Надявам се твоят ум да се успокои относно това дело. Не се съмнявай, че ние сме силни в делото, знаейки, че Господ е начело”¹¹.

Ребека трябва да се справя не само с неверието на своя баща, но и с проблемите на съпруга си да бъде предан на вярата. През 1837 и 1838 г. нейният съпруг Фредерик, тогава член на Първото Президентство, все по-често влиза в конфликт с други ръководители на Църквата. Той дори за известно време напуска Църквата и бива отлъчен. Не след дълго обаче Фредерик се смирява, отново се присъединява към Църквата и умира като пълноправен член. Не разполагаме със сведения за чувствата на Ребека през този период, но тя не се отдръпва от Църквата и остава предана.

Когато слуховете за отпадането на Фредерик достигат до бащата на Ребека в Ню

Йорк, Айзък се надява Ребека също да се откаже от вярата си. Ребека обаче му изпраща писмо, в което личи нейната продължаваща вяроност. След като прочита нейния отговор, Айзък поклаща глава и казва, “Нито една дума на покаяние”¹².

Ребека остава непоколебима в своята защита на Джозеф Смит и възстановената Църква. И въпреки жертвите, причинени от това, че тя избира Църквата пред своя баща, Ребека продължава да го почита. Тя високо цени нещата, които нейният баща я е научил и изразява своята благодарност към него. Тя завършва своето писмо от 1834 г., като отбелязва, “винаги ще помня напътствията ... които съм получила от моя обичан Татко”¹³.

През 1839 г. бащата на Ребека умира. Само три години по-късно тя изгубва своя съпруг. Въпреки тези болезнени трудности вярата и смелостта на Ребека устоя-

ват. Когато светиите се отправят на запад към Юта, тя пътува със семейството на сина си Езра и кара свой собствен впряг. По-късно се грижи за една

ферма в Мил Крийк. Когато е построен Табернакълът в Солт Лейк и светиите са помолени да дарят според възможностите си, тя дарява комплект сребърни лъжици, които да бъдат използвани при изработката на подноси за разнасяне на причастието. И накрая през 1860 г., макар вече да е с крехко здраве, когато президент Ъънг призовава семейството ѝ да се пресели в далечната долина Каш, Юта, тя с желание още веднъж се премества – отново карайки свой собствен впряг.

Ребека почива на 25 септември 1861 г. в Смитфийлд, Юта. Тя остава предана на своята вяра, знание за истината и преживявания. Тя остава “постоянна и непоклатима” докрай (Мосия 5:15). ■

Правосис и пунктуация осъвременени.

БЕЛЕЖКИ

1. Писмо на Ребека Суейн Уилямз до Айзък Фишер Суейн с дата 4 юни 1834 г., Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
2. Биографичната информация е взета от Nancy Clement Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams ... and His Wife Rebecca Swain Williams: Read Their True Story in the First Introduction – after 100 Years*, 1951 г.; и Frederick G. Williams, “Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church,” *BYU Studies*, том 12, № 3, 1972 г., стр. 243–261.
3. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, стр. 5.
4. Williams *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, стр. 55.
5. *History of the Church*, 1:263.
6. Williams *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, стр. 63.
7. Вж. и писмо на Ребека Уилямз с дата 4 юни 1834 г.
8. Писмо на Ребека Уилямз с дата 4 юни 1834 г.
9. Писмо на Ребека Уилямз с дата 4 юни 1834 г.
10. Из Williams *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, стр. 63.
11. Писмо на Ребека Уилямз с дата 4 юни 1834 г.
12. Писмо на Джордж Суейн с дата 17 апр. 1839 г., печатен препис, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
13. Писмо на Ребека Уилямз с дата 4 юни 1834 г.

Предано пла из Маршаловите острови

От Джошуа Дж. Пърки

Църковни списания

Древните моряци прекосявали моретата, водени от разположението на слънцето, луната и звездите. През нощта те не изпускали очи от Северната звезда – нейното неизменно местоположение било една небесна котва за моряците, която им помагала да не се отклоняват от своя курс.

На Маршаловите острови в Тихия океан моряците открили друга техника. Там между атолите и островите има постоянни океански течения. Един добре обучен моряк може да преплава стотици мили, следвайки сложна мрежа от течения – всяко е като еднопосочна улица – от един остров или атол до друг. Хората, които знаят къде се намират теченията и накъде те текат, могат да благополучно да отведат останалите пътници до тяхното предназначение.

За членовете на Църквата Исус Христос е нашият съвършен пример, Чиято истинска светлина ни води.

Неговите завети и обреди, подобно на морските течения, могат безопасно да ни отведат до нашия небесен дом. За всички нас има и други хора, които служат в делото и го подкрепят заедно с Учителя. В следните разкази трима члена от Маршаловите острови споделят как други хора са им помагали да се ориентират сред каменистите плитчини и бури на живота и са ги отвели при Христос.

Влиянието на една праведна жена

Хиробо Обекетанг се обляга на дивана и се усмихва. Той и неговата съпруга Линда тъкмо са свършили с провеждането семейна домашна вечер с четири от техните деца и сестрите мисионерки. Те също хранят мисионерите с риба, сготвена с очите и опашката – една традиция в Маджуро, столицата на Маршаловите острови. Когато Хиробо

ВАНЕ

Когато плаваме из каменистите плитчини на живота, всеки от нас има полза от ръководството на предани членове, които да ни помогнат да се завърнем в нашия небесен дом.

описва живота си, той обяснява колко благодарен е за Църквата, за Евангелието и неговото семейство, особено съпругата му.

Сега е юни 2009 г. Преди ден бе създаден кол Маджуро Маршалови острови и Хиробо бе призван да служи като първия изпълнителен секретар на кола. Хиробо, според описанието на новия президент на кол Арлингтън Тибон, е “много, много силен”, един от верните ръководители на острова.

Но Хиробо първи отбелязва, че доскоро нещата били съвсем различни. Всъщност той твърди, че съпругата му е силната – тя е човекът, променил живота му. Той обяснява, “Бях кръстен на осем години, но когато станах на 16, се оказах слабо активен”.

Няколко години по-късно той и Линда започнали да живеят заедно, макар да не били сключили брак. Линда не била член на Църквата. През 2000 г., скоро след като открила, че Хиробо бил кръстен като дете, тя се заинтересувала от Църквата и започнала да се среща със сестрите мисионерки.

“Тя проучваше две години и реши, че иска да се кръсти”, спомня си Хиробо. “Трябваше първо да се оженим, но тогава не се интересувах от това. Бях объркан, наистина оплетен в изкушенията на света. Не разбирах колко важно е семейството и няхах особено желание да слушам когото и да било”.

Макар да не била кръстена, Линда отгледала деца-та си в Църквата. Всяка година тя искала от Хиробо да се ожени за нея, за да може да се кръсти; всеки път той отказвал. С течение на годините две от техните дъщери се кръстили, но Хиробо не отишъл на кръщенията им.

След това през 2006 г. техният 9-годишен син починал от криза и силна треска. Около 300 члена от окръг Маджуро дошли на погребението, за да подкрепят семейството.

“Тяхната подкрепа ми повлия особено много”, казва Хиробо. “Започнах да мисля, че Бог искаше да ми каже нещо”.

Започнал да мисли как бил причината съпругата му да не може да се кръсти, въпреки че вече бил член на

Църквата. “Тя ставаше все по-силна. Наистина започнах да се вдъхновявам от нея”, си спомня той.

“И така, седнах и се замислих как вече бях преполювил живота си. Запитах се, “Все така ли ще продължавам? Имам ли възможност да работя за Бог през втората половина от живота си?” Започнах да се моля и

да мисля как да се завърна в Църквата и да започна да работя за Бог”.

Хиробо започнал да се среща с мисионерите и отново да учи ученията. Брат Нелсън Блийк, президент на мисия Маджуро Маршалови острови, се сприятелил с него; други членове направили същото, включително президентът на окръг Арлингтън Тибон. Накрая Хиробо решил да върне и съвсем скоро започнал да посещава не само събранието за причастие, но също Неделното училище и събранието на свещеничеството. Накрая Хиробо взел окончателното решение.

“Когато се върнах, си казах, “Така ще бъде. Това е нещото, което ще правя”. И така животът ми напълно се промени”.

Хиробо и Линда сключили брак на 30 август 2008 г. Той скоро получил Аароновото свещеничество и кръстил съпругата си. Два месеца по-късно Хиробо получил Мелхиседековото свещеничество и бил призван за изпълнителен секретар на окръга.

Хиробо поглежда съпругата си и се усмихва. “Тя не можеше да повярва, че аз този, който я кръсти”, казва той. “Представете си – трябваша й осем години, от 2000 до 2008. Тя е невероятна”.

Примерът на праведния баща

Понякога нашият водач, подобно на моряк, работи с нас, като ни учи какво трябва да знаем, за да можем успешно да плаваме из живота. В много случаи морякът постига това, като ни дава пример, който да следваме. Такъв е случаят с Франк, бащата на Патриша Хориучи.

След като срещнал мисионерите, Франк започва редовно да ги кани за вечеря. Скоро те започнали да

го учат. Но никой друг в семейството му не искал да има нещо общо с Църквата. “Когато виждахме, че мисионерите пристигат”, казва Патриша, “всички бягахме – аз и по-малките мои братя и сестри”.

След това Франк бил кръстен от президента на мисия Нелсън Блийк през юли 2007 г. Това било решаващ момент за Патриша и нейните братя и сестри.

“Видях как баща ми започна да се променя”, казва тя. “Знаех, че ако Евангелието можеше да докосне сърцето на моя баща, то можеше да докосне и моето и да промени моя живот. Така реших да уча със сестрите мисионерки и те ме поканиха да изучавам

Книгата на Мормон и Библията. Моят брат и аз по-рано се бяхме скарали и не му бях простила. После прочетох в Писанията, че ако ти простиш на другите, Бог ще прости на теб”. (Вж. 3 Нефи 13:14–15.)

Патриша осъзнала, че трябва да прости на брат си, за да започне да променя живота си, за да бъде чиста и да има мир. Това и направила.

“След като изоставих лошото си отношение и станах нов човек, който спазва заповедите, бях толкова развълнувана. Знаех, че трябваше да бъда кръстена, за да мога да стана член

на истинната Църквата”, казва тя. “Църквата ми показва правилната пътека. Отдели ме от лошите влияния. Научи ме да уважавам родителите си, да се уча добре в училище и да остана на правилната пътека”.

Влиянието на един праведен мъж

Лидия Каминага, подобно на Хиробо Обекетанг, е родена в Църквата, но става слабо активна през тийнейджърските си години. Но разказът за нейното връщане е толкова интересен, колкото и различен.

Горе вляво: Хиробо Обекетанг (също показан със семейството си на предишните страници) работи като управител на хотел. Отдолу: Патриша Хориучи ръководи първата конференция за несемейни пълнолетни младежи през юни 2009 г (в дъното вдясно).

ВСЕОБЩИ ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВА

Макар географията, културата и разстоянията да отделят членовете на Маршаловите острови от останалите светии, става ясно, че те се изправят пред предизвикателствата, пред които се изправят всички членове.

Гари Закиъс (вдясно), колов ръководител на несемейните пълнолетни младежи, казва, “Хора идват при теб и казват, “Днес нямаме нужда от пророк, не ни трябват допълнителни Писания”. Някои членове не четат Писанията или не ги разбират, така че когато някой им каже нещо, което оборва тяхното вярване, те се отдръпват от това, което знаят, че е истинно”.

За Гари решението е просто: “Мисионерите ми дадоха задачата да се моля, за да разбера дали Книгата на Мормон, Възстановяването и Джозеф Смит са истинни. Една нощ се молех на колена. Почувствах Духа. Беше нещо, което никога по-рано не бях чувствал. Знаем, че нещата, които мисионерите учат, са истинни. Четенето на Книгата на Мормон укрепи моето свидетелство като нов обърнат във вярата”. От своето кръщение, през неговата мисия и до ден днешен, Гари казва, “Когато съм чел Книгата на Мормон и съм изучавал Писанията и словата на пророците, свидетелството ми растеше”.

Ърнест Меа (вдясно), който заедно с Гари работи като преводач за Църквата на Маршаловите острови, казва, че много млади хора биват завличани в неморално поведение. Той се задържа на стеснената и тясна пътека, като участва в благотворни дейности с хора, които мислят по подобен начин. “Преди да отида на мисия, играехме баскетбол в църквата всеки ден освен неделя и понеделник”, казва той.

За Майкъл Иони (вдясно) от район Дженрок, присъединяването към Църквата през 2006 г. струвало скъпо: той трябвало да се изнесе от къщи. Показвайки вяра и убеденост, той все пак се кръстил.

Само година по-късно той бил призван на мисия – на Маршаловите острови. Неотдавна семейството на Майкъл започнало да се интересува от Църквата и да се срещат с мисионерите.

Лидия и нейният съпруг, Каминага Каминага, израснали в Църквата и двамата. “Никога не съм се съмнявал относно ученията на Църквата”, казва Каминага. “Винаги съм им вярвал”.

Но за Лидия животът се развил различно. Тя разказва за случилото се, когато била седми клас, “Друг мормон в училището ми нямаше и се почувствах изолирана. Правех онова, което правеха приятелите ми. Приоритетите ми съвсем се объркаха”.

Родителите на Лидия я изпратили в Прово, Юта, САЩ, за да живее с едно семейство, като се надявали тя да се вдъхнови да живее според Евангелието. Макар да научила неща, които по-късно ѝ помогнали в живота, тогава тя нямала интерес да бъде активна в Църквата.

Лидия се върнала на Маршаловите острови през януари 2002 г., само месец след като Каминага се завърнал от мисията си в Япония. Скоро след това те се срещнали. Макар Лидия да не живеела според стандартите на Църквата, Каминага многократно посещавал дома ѝ, казвайки, че искал да се срещне с нейния племенник, Гари Закиъс.

Впоследствие Каминага решава да говори с родителите ѝ за това двамата да започнат да излизат на срещи с Лидия

“Имам силно свидетелство за покаянието”, казва Лидия Каминага, показана тук със съпруга си и тяхната дъщеря Уелиса.

– срещи благотворни и чисти. Въпреки, че те в началото се опитали да го разубедят, Каминага казва, “накрая им казах, “Винаги има шанс тя да се промени”. Когато казах това, чувството в стаята изцяло се промени. Баща ѝ се разплака и каза, “Винаги съм искал тя да се завърне в Църквата. Можеш да опиташ”.

Първоначално Лидия не взела Каминага насериозно. В края на краищата, той бил изряден завърнал се мисионер, а тя не била активна.

“Но той виждаше нещо, което аз не виждах”, обяснява Лидия. Тъй като не излизала с никого, тя се

съгласила да се срещат. “Той ме доведе обратно. Тъй като бях негова приятелка, трябваше да оправя стандартите си. Той ми напомни за заветите, които бях сключила при кръщението. Накара ме да си спомня всички неща, които много ми липсваха, като четенето на Писанията и семейната домашна вечер. Каминага и аз служихме заедно. Четохме Книгата на Мормон. Ходехме на срещи край огнището. Той ми показа как да живея по различен начин. Ходенето на Църква се състоеше не само от събрание за причастието, но също от Неделно училище и Общество за взаимопомощ”.

Когато прекарвали време заедно по време на срещи, които били благотворни и извисяващи, животът на Лидия започнал да се променя и свидетелството ѝ се разраствало. Но все още трябвало да изчисти някои неща.

“Връщането бе трудно”, признава тя. “Покаянието не беше лесно, но аз имам много силно свидетелство за покаянието. По много начини нашите срещи се съсредоточаваха върху това да се опознаем взаимно и аз да се завърна в Църквата, да мога да видя нещата по друг начин”.

“Ставаше дума за взаимоотношенията между нас”, добавя Каминага.

Лидия и Каминага се оженили на 28 ноември 2002 г. Година по-късно били запечатани в храма Лаие Хаваи и учили в университет “Бригъм Йънг” – Хаваи. Сега те живеят на Маршаловите острови със своите три деца. Лидия служи като учител на младите мъже и жени в Неделното училище в нейния район, а Каминага служи като президент на Младите мъже.

Както свидетелстват Хиробо, Патриша и Лидия, когато сме търпеливи, постоянни и търсим Господните благословии, много неща стават възможни. Хората, които следват Спасителя и се вслушват в подтиците на Светия Дух могат, подобно на древните моряци, които водели хората у дома, коренно да променят живота на някой друг. ■

ПЪРВИ КОЛ НА МАРШАЛОВИТЕ ОСТРОВИ

Година наред членовете на Църквата на Маршаловите острови искали да имат кол там. На 14 юни 2009 г. тяхното желание се сбъдва. Старейшина Дейвид С. Бакстър от Седемдесетте, който организира кола, обяснява:

“Забележително е как броят на членовете на Църквата нарасна през последните няколко години. Колът бе създаден, защото с развитието на Църквата там това стана неизбежно. Но за да се случи това беше нужно много време. Членовете трябваше да преодолеят редица предизвикателства”.

Докато служи като президент на окръг, Арлингтън Тибон (горе), сега президент на кол Маршалови острови, учил членовете, че ако искат кол, трябва да положат усилия за него. Той упътил ръководителите в окръга да учат членовете от Малахия 3 и 3 Нефи 24 за благословиите от плащането на десетък. Ръководителите насърчавали младежите и възрастните да изучават Книгата на Мормон. Те дори провели дейност, при която младежите чели Книгата на Мормон 12 часа без прекъсване.

Президент Тибон също така си поставил за цел да накара членовете да разберат “колко важно е да бъдем запечатани в храма”, като обяснявал, че “надаряването им помага да преодолеят много неща, прави ги различни и променя живота им”.

По ръководството на президент Тибон членовете на Маршаловите острови посетили два храма: този в Тонга и този в Хаваи. Всяко от посещенията им коствало значителни жертви. Но както казва Анжела Тибон, съпругата на президент Тибон, тези пътувания “имат силно влияние върху отдадеността на членовете към Небесния Отец и Църквата”.

“Да”, потвърждава президент Тибон, “видяхме духовния живот тук в Маджуро наистина да оживява”.

НЕ СЕ ИНТЕРЕСУВАМ ОТ ЦЪРКВАТА

Не исках да имам нищо общо с Църквата, когато моята съпруга попита дали мисионерите могат да учат нашите синове. Но не казах “не”, защото тя вече беше член.

Когато мисионерите започнаха да идват в дома ни два пъти седмично, аз отивах при моя приятел съсед. Моят приятел беше силен член на друга християнска църква. Всеки път, когато го посещавах, той искаше да говори за Библията. Казах му, че тия работи не ми допадаха и че не исках да изучавам религия. Но той продължаваше да ме убеждава и накрая се съгласих. И така дълго време изучавах Библията с моя

приятел, докато мисионерите учеха моите момчета.

Един ден бе време мисионерите да дойдат у дома. Но вместо да си тръгна, аз реших да остана в съседната стая. Когато мисионерите започнаха да учат моите синове, аз почувствах желанието да науча повече. Приблжих се до вратата, за да мога да чувам по-добре. Те учеха моите синове за апостолите и пророците.

По-късно още повече осъзнах желанието си да науча повече.

Говорих с мисионерите и реших да получа беседите от тях – отделно. Съпругата ми присъстваше, но никой

Когато мисионерите започнаха да идват в дома ни два пъти седмично, аз отивах при моя приятел съсед.

друг не разбра за това.

Така че когато мисионерите идваха да преподават на момчетата ми да пъти седмично, аз отивах в къщата на моя приятел. След това, в някой друг ден, те преподаваха на мен.

Един ден моят приятел каза нещо лошо за Църквата и аз я защитих. Като много хора на Маршаловите острови той не знаеше много за Църквата и разбираше погрешно някои от вярванията на светиите от последните дни. Когато той каза други отрицателни неща, аз отново защитих Църквата.

Така нещата продължаваха седем месеца. После един ден осъзнах как Светият Дух ми е потвърждавал, че всичко, което мисионерите са ме учили, е истина. Осъзнах, че трябваше да се кръстя, макар да знаех толкова малко за Евангелието.

След моето кръщение през 2007 г. бях толкова щастлив. Започнахме да спестяваме пари, за да посетим храма в Хаваи, където моята съпруга, нашите три деца и аз бяхме запечатани през декември 2008 г.

Да бъда член на Църквата коренно промени живота ми. Реших да напусна втората си професия като певец в ресторант, защото се връщах късно вечер и одеждите ми бяха напоени с миризма на тютюн. Въпреки загубата на допълнителния доход, Господ се погрижи за нас.

Знам, че Църквата е истинна и че Джозеф Смит е пророк Божий, заради Духа, който съм чувствал и благословиите, които съм получил. ■
Танинтоа Секстон, Маршалови острови

МОЯТ ГОБЛЕН С ПОНИТА

Имам един гоблен с шарени понита, който бродирах в продължение на около година. Почти го бях завършила, когато открих, че бях допуснала грешка при избора на цвят за едно от понитата. Тъй като този цвят бе приемлив за цвят на пони, забелязах грешката си чак когато видях как цвета на понито се бие със съседните цветове на платното.

Бях съсипана. Бях работила толкова много време върху картината, че мисълта да махна всички бодове с неправилния цвят бе почти непоносима. Със сълзи на очите отворих кофата за боклук и хвърлих вътре гоблена.

Седнах на масата с принадлежностите за бродерия, за да оплача загубата на моя хубав гоблен с понита и да продължа с други проекти. Но не можах да се откажа – не можех просто да изоставя гоблена, в който бях вложила толкова усилия. Отворих кофата и взех обратно гоблена. Открих възел на гърба на неправилния цвят и внимателно го отрязвах. Обърнах гоблена и започнах да махам конеца.

Понякога отстраняването ставаше бързо. Друг път не беше толкова лесно. Не бях сигурна как да поправа грешката си. Понякога трябваше да режа конеца бод по бод. Синът ми отбеляза, че е впечатлен как бях готова да свърша цялата тази работа, за да оправя всичко. Все пак това беше само един гоблен.

Докато махах бодовете, започнах да се замислям за покаянието и колко трудно ми е било да поправа

някои от грешките, които бях допуснала. За истинското покаяние са нужни силно желание, усилие и страдание, но всичко това си заслужава.

Докато наново бродирах коня, ми беше напомнено, че покаянието позволява на Единението на Исус да премахне петното на греха от живота ми и да ми помогне да започна отново. Моите “понита на покаянието” са закачени на стената у дома, като ми напомнят да върша правилното, никога да не се отказвам, когато нещо не ми достига, и да помня, че чрез покаяние Единението ще компенсира пропуските. ■

Сандра Дженингз, Ню Мексико, САЩ

Бях работила толкова много време върху картината, че мисълта да махна всички бодове с неправилния цвят бе почти непоносима.

НО ТУК НЯМА ЦЪРКВА

При едно пътуване из Средиземноморието аз старателно посещавах църковните събрания навсякъде, където можех. В Севиля, Испания, с помощта на администратора в хотела, телефонния указател и картата на града реших да открия местната сграда за събрания. Написах адреса и името на Църквата на испански. Събота сутрин се помолих, за да разбера кога започват събранията и почувствах силното впечатление, че трябваше да съм там преди 10 сутринта.

Точно преди да тръгна в 9:30 в неделя сутрин, аз отново се помолих да мога да намеря сградата за събрания. С карта в ръка започнах да си проправям път през лабиринта от тесни улици. Сутринта беше прекрасна. Минах покрай кафенета и един птичи пазар, пълен с кряскащи пернати.

Стигнах до указания адрес, за да открия, че там нямаше нищо, което да прилича на сграда за събрания. Разходих се по улицата в напразно търсене. Бях объркана, загрижена, като вече бе почти 10 ч.

Накрая се помолих на моя Отец в Небесата: “Ти си ми заповядал да отида на църква и ето ме тук, но църква няма”.

Точно тогава на ъгъла се показа един добре облечен мъж в костюм. Заприлича ми на член на Църквата и почувствах подтика да го спра. Малко объркано му казах, че търся една църква. Той каза нещо неразбираемо за мен,

Един добре облечен мъж в костюм се показва на ъгъла. Заприлича ми на член на Църквата и почувствах подтика да го спра.

а аз го погледнах объркано. След това той отвори куфарчето си и видях две подвързани с кожа книги, които приличаха на Писания. Подадох му листа, на който бях написала “La Iglesia de Jesucristo” (Църквата на Исус Христос). Той се усмихна и посочи там, откъдето бях дошла, и заедно отидохме до сградата. Тя бе разположена на друг адрес само на няколко минути разстояние и бе лесно да я подминеш, ако не знаеш, че е там. Беше на един малък площад, зад големи порти.

В сградата скоро открих, че човекът, който ми помогна, бе епископ на района и че събранията започнаха в 10:30. Бях пристигнала достатъчно рано.

По време на събранието за пост и свидетелство почувствах подтика да дам свидетелството си. С помощта на мисионер, който превеждаше думите ми от английски на испански, аз дадох

своето свидетелство и описах как Господ осигури начина да стигна до сградата. След това епископът даде своето свидетелство и обясни, че през онази сутрин той трябвало да паркира по-далеч и затова се забавил. Когато ме видял, си помислил, че приличам на член на Църквата, затова спрял да ми помогне. След това говори за членове, които са духовно изгубени и ние трябва да им помогнем да намерят Църквата.

С годините спомените ми за забележителностите на Севиля са избледнели, но не е така със спомена за намерената сграда. Този спомен за мен е свидетелство за силната любов, която Небесният Отец изпитва към нас, и че Неговата ръка може да бъде видяна в живота ми ако само забележа всичко, което “съдейства за (мое) добро” (Римляните 8:28). ■

Джули Исмаил, Западна Австралия, Австралия

НЕГОВОТО СТРАДАНИЕ ОБЛЕКЧАВА НАШЕТО

Като медицинска сестра в интензивното отделение за новородени, аз се грижа за болни и понякога много малки бебета. Една нощ бях назначена да се грижа за момченце, родено 17 седмици по-рано и тежашо малко над 500 г. То имаше малки ръчички, краката му бяха дебели колкото моя пръст, а стъпалата колкото палеца ми. Поради сериозни проблеми с дишането докторите не очакваха то да преживее нощта.

Над цялото отделение е тихо, когато някое новородено се бори за живота си. Всеки чувстваше известно напрежение, особено сестрата на бебето, и през онази нощ това бях аз. Родителите му бяха с него през по-голямата част от деня, но те бяха изтощени. Майка му се бе върнала в стаята си, за да може най-накрая да си почине.

В самостоятелната стая на бебето имаше кувьоз, монитори, вентилатор и сърдечни помпи, които поддържаха живота му. Понеже бе така болно и се нуждаеше от толкова грижи, през онази нощ се грижех само за него. Щях да съм с него цяла нощ, заета с медикаменти, наблюдения, лечение и тестове.

С напредването на нощта се опитвах да си представя как щях да се чувствам, ако бях неговата майка. Болката щеше да е непоносима.

Внимателно измих лицето му, докоснах малките ръце и крака, предпазливо го пових и го поставих в меко ново одеялце. Зачудих се какво още можех да направя за моя малък пациент. Какво би направила

неговата майка? Какво би искал да направя Небесният Отец?

Този безценен и невинен малък дух скоро щеше да се завърне при своя Отец в Небесата. Зачудих се дали го беше страх. Спомних си за моите деца. Когато бяха малки и уплашени, аз им пеех. “Чедо на Бога съм” бе любимата им песен. Опитвайки се да задържа сълзите си, аз започнах да пея на това бебе.

Като медицинска сестра гледах тръбичките с кръв, броях вдишванията и издишванията, слушах как бие сърцето му и гледах цифрите на монитора. Като светия от последните дни видях един селестиялен дух и се замислих върху плана на спасение.

С напредването на нощта здравето му се влошаваше. Накрая то получи кървене в белите дробове.

На сутринта моят малък пациент тихо премина

през завесата. Той напусна прегръдката на майка си и се върна “при Този Бог, Който (му) даде живот” (Алма 40:11).

През онази нощ станах по-близка със Спасителя и Небесния Отец. По-дълбоко разбрах каква обич Господ изпитва към хората – и към мен. Беше ми напомнено, дори се изненадах, колко дълбока бе обичта, която чувствах към Него. И почувствах желанието да бъда по-добра, по-внимателна, по-прощаваща, по-състрадателна – по-подобна на Него – ден след ден, миг след миг. ■

Барбара Уинтър, Аризона, САЩ

Опитвайки се да задържа сълзите си, аз изпах “Чедо на Бога съм” на това бебе.

ЗАВЕТЪТ Е ВЕЧЕН

Когато се стигне до решения, които съм взимала като част от завета си с любящия Небесен Отец, няма значение какво казва света.

От Марта Валенсия Васкес

Когато бях девойка, нашата президентка на Младите жени даде на всяка млада жена подарък: снимка на храма. Тя ни говори за завети и водене на чист живот. После ни насърчи да си поставим за цел един ден да отидем в храма.

Приех съвета на тази сестра присърце и реших да превърна подготовката си в приоритет. Тогава в Коста Рика нямаше храм, но

от неотдавнашното си кръщение знаех какво е завет и очаквах с нетърпение възможността да сключа допълнителни завети с Господ.

Тогава никой друг в моето семейство не беше член на Църквата, така че Евангелието не беше преподавано у дома. Въпреки това реших, че мога самостоятелно да изуча евангелските стандарти и да ги следвам. Моята подготовка включваше посещение на

семинара, макар той да се провеждаше много рано сутринта. Тя включваше да не излизам на срещи, докато не навърша 16 г. И тя означаваше да живея според закона за целомъдрието – със сигурност нещо непопулярно и рядко срещано сред повечето мои връстници, но нещо, което знаех, че мога да изгълня, защото бях сключила завет с Господ да го направя.

Изучаването на Писанията, както в семинара, така и самостоятелно, укрепи решителността ми да водя целомъдрен, чист живот. Помня как бях особено вдъхновена от двете хиляди млади воители. Както е казано в Алма 53:20–21, тези млади мъже “бяха извънредно храбри

ЗА УКРЕПВАНЕТО НА ПЪЛНОЛЕТНИТЕ МЛАДЕЖИ

“Имам само един въпрос към вас: Ще следвате ли истинските и живи пророци или няма да го правите? Всъщност нещата се свеждат само до това. Стандартът на Църквата по отношение на нравствеността е ясно изложен в брошурата “За укрепването на младежите”, която не сте успели да надраснете,

макар много от вас вече да не са млади мъже или млади жени. Ако изберете да прочетете нещо, което съдържа материал, нарушаващ моралните стандарти на Църквата, тогава вие поставяте себе си и вашата мъдрост над съвета на Божиите пророци – курс на поведение, който е наистина много неразумен. Веднага щом хората започнат да си мислят, че са по-наясно с нещата от Бог или Неговите откровители, или че даденият съвет не се отнася за тях, те тръгват по хлъзгавия наклон, който

вече е осяян с жертви. Нужна е вяра – вяра истинска, недвусмислена и безусловна, за да приемете и да се опитате да живеете според пророческото напътствие, дори когато не го разбирате напълно. Такава проста вяра има силата да ви преведе безопасно през всяко предизвикателство, пред което можете да се изправите в живота”.

Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли, “When Shall These Things Be?” в *Brigham Young University 1995–1996 Speeches* 1996 г., стр. 189.

и сърцати, силни и жизнерадостни; но ето, това не беше всичко, те бяха мъже, винаги предани на всичко, което им е поверено. ... те бяха мъже на истината и разума, защото бяха учени да спазват заповедите Божии и да ходят правдиво пред Него". Аз също желяех да бъда вярна в нещата, които са ми били поверени, включително моите кръщелни завети.

Моето разбиране за заветите се задълбочи, когато бях призована да служа в мисия Ел Салвадор Сан Салвадор Изток. Когато получавах надаряването си в храма, си спомних Учение и Завети 82:10: "Аз, Господ, съм обвързан, когато вие вършите каквото Аз казвам; но когато не вършите каквото Аз казвам, вие нямате обещание". По време на моята мисия идеята за заветите – ние да свършим своята част и Господ да изпълни Неговата,

Заветите, които сключих при кръщение, и заветите, които сключих в храма, са точно толкова валидни днес, колкото в деня, когато съм ги сключила.

ме мотивира да давам най-доброто от себе си. И когато правехме това, моите колежки и аз бяхме благославяни в работата.

Мисията ми приключи преди много години, но аз продължавам да черпя сила от спазването на моите завети. Оттогава бях благословена да служа седем години в храма Сан Хосе Коста Рика. Моята служба като храмов работник редовно ми даваше възможности да си спомням заветите, които бях сключила. Открих подобни напомнания в службата си в организацията на

Младите жени, където се опитвах да преподавам колко важни са заветите така, както ме учиха моите ръководители.

Спазването на нашите завети невинаги е лесно. Много хора например смятат закона за цело-мъдрието (или в някои случаи на религиозното поведение като цяло) за старомоден. За щастие не чувствам допълнителен натиск от страна на хората, които не споделят моите вярвания, нито от това колко време е изминало. Поглеждам назад и размишлявам върху моите чувства като млада жена, когато нашата ръководителка ни насърчи да се подготвяме и да живеем, спазвайки храмови завети. До ден днешен съм се придържала към решението, което взех тогава.

Мога да отстоявам своите решения, защото това не бяха решения, взети от мен и за мен. По-скоро те бяха взети като част от завет, сключен с любящ Небесен отец. Няма значение какво казва света. Обещах на Господ, че ще се подчинявам на Неговите заповеди. Това е въпрос на чест. Заветите, които сключих при кръщението, и заветите, които сключих в храма, са точно толкова валидни днес, колкото в деня, когато съм ги сключила. Заветът с Бог е вечен.

Да живееш по начина, по който Бог е поискал от нас, не е винаги лесно, но свидетелствам, че е възможно. Можем да придобием увереност и сила от живота според нашите завети и можем да бъдем сигурни, че Небесният Отец никога няма да ни остави сами. Когато Той е до нас, ние можем да извършим всички неща (вж. Мороний 7:33). ■

НАЙ-НАКРАЯ СЕ ВСЛУШАХ

Името не е дадено

Докато учих в университет, бях благословен да отида на труден стаж далеч от дома. Една стара моя приятелка живееше наблизко и въпреки че не бяхме от една и съща вяра, различията не ни бяха попречили да бъдем просто приятели.

Когато за първи път срещнах Мейдълин (името е променено), ние работихме заедно с една друга млада жена, която беше блестящ пример за светия от последните дни. Помня как Духът ми посочи едва доловимите различия между двете млади жени и осъзнах как дори един незначителен избор може да определи насоката на по-нататъшния живот. Спомнях си ясно тези впечатления години по-късно.

Сега, когато след няколко години отново се свързахме, Мейдълин и аз планирахме време, което да прекараме заедно. Когато вечерта настъпи, се почувствах изненадващо нервно. Качих се на влак до нейния град и с приближаването ми един глас в моето сърце и ум ми казваше, “От теб се очаква да излизаш на срещи само с хора с високи стандарти”.

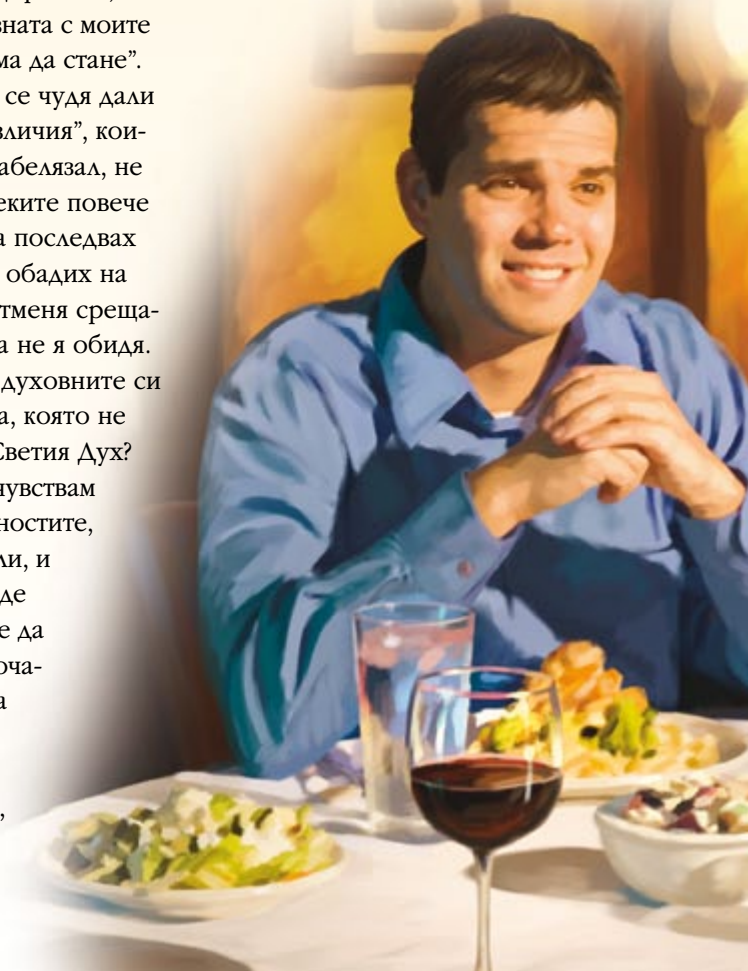
“Това не е среща”, мислех аз. “Просто ще се видя със стара приятелка”. Духът повтори предупреждението, настоявайки, докато осъзнах, че това наистина си беше среща и започнах да се чудя какви бяха настоящите стандарти и стил на живот на моята приятелка. “Тя знае, че съм член на Църквата”, настоявах аз. “Тя е запозната с моите стандарти и нищо няма да стане”.

Започнах обаче да се чудя дали “едва доловимите различия”, които преди време бях забелязал, не бяха отдалечили пътеките повече от очакваното. Затова последвах подтика на Духа и се обадох на моята приятелка да отменя срещата. Толкова се боях да не я обидя. Как можех да обясня духовните си подтици на приятелка, която не разбира мисията на Светия Дух?

Обясних, че не се чувствам удобно с една от дейностите, които бяхме планирали, и се надявах това да бъде достатъчно основание да се измъкна. Тя бе разочарована и предложи да променим плановете си. Олекна ми и се съгласих с промяната,

защото си помислих, “Може би Духът ме предупреждаваше именно за тази дейност”. Но тревогата ми не отминаваше.

През онази вечер си прекарахме добре, но от време на време Духът ми казваше, че предишното предупреждение оставаше в сила. Първоначално не се случи нищо обезпокоително, но с развитието на събитията стана ясно, че макар да сме живели по подобен начин, се бяхме насочили в напълно различни посоки. Стандартите ни бяха различни – дори в малки

ЛЕКО ОТКЛОНЕНИЕ ОТ КУРСА?

“Твърде често ...
ние тръгваме на
пътуване с надежда

то да бъде вълнуващо, но скоро
осъзнаваме, твърде късно, че греш-
ка от няколко градуса ни е обрекла
на духовна катастрофа”.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник
в Първото Президентство, “Точката на безо-
пасно завръщане”, *Лиахона*, май 2008 г.,
стр. 58–59.

*“Тя е стара приятелка и
това не е среща”, си казах
аз. Тогава защо Духът
продължаваше да ме пре-
дупреждава да не ходя?*

неща. Когато тя поръча вино, аз ѝ
обясних, че не желая да плащам
за алкохол. Тя уважи желанието
ми и си го плати.

Моята духовна тревога про-
дължи да расте с напредването
на вечерта. С приключването на
вечерята седях на ръба на стола,
готов да тръгвам, защото знаех, че
последният влак тръгваше скоро и
живеех твърде далеч, за да си взема
такси. Знаейки за моето притес-
нение, моята приятелка каза, че
можех да преспя у тях. Духът вече
не ме оставяше на мира, потвър-
ждавайки онова, което вече знаех:
просто не биваше да остана.

Докато я прибирах вкъщи, по-
лагам много усилия да изглеждам
спокоен. “Сигурен ли си, че не
искаш да останеш?”, попита тя.

Сигурен бях. Тя не бе агре-
сивна и не се натрапваше,
но Духът тихо ми гово-
реше по-ясно от гръм.

Не биваше да изпус-
кам влака си!

Изчаках, докато
бях сигурен, че

се е прибрала, след което тичах
възможно най-бързо, за да стигна
навреме до гарата. Нямахме как да
не се сетя за Иосиф в Египет, когато
избягал от изкушението (вж. Битите
39:7–12).

Когато размишлявам върху слу-
чилото се през онази нощ, чувствам
както страх, така и благодарност:
страх от това, което можеше да се
случи, и благодарност за спътни-
чеството на Светия Дух. Духът ми
говореше, и макар че трябваше да
се бях вслушал в него по-рано, рад-
вам се, че накрая го направих.

Очевидно е, че начинът, по който
аз гледах на онази вечер определе-
но не бе толкова ясен, колкото този
на Господ. Както Исаия е записал:

“Защото Моите помисли не са
като вашите помисли. Нито вашите
пътища като Моите пътища, казва
Господ.

Понеже, както небето е по-висо-
ко от земята, така и Моите пътища
са по-високи от вашите пътища. И
моите помисли от вашите помисли”
(Исаия 55:8–9).

Някои избори в живота бързо
биват правени и забравяни. Има
и други избори, които ни дават
уроци, които е по-добре да не
забравяме. Много съм благодарен
да знам, че когато се вслушваме в
подтиците на Светия Дух – и ко-
гато правим това незабавно, ние
можем по-лесно да останем на
пътеката, която Исус Христос е
подготвил за нас. ■

Въпроси и отговори

“Защо в семейството ми има проблеми дори когато ние ходим на църква, провеждаме семейна домашна вечер и полагаме усилия да живеем според Евангелието? Какво още можем да направим?”

Животът според Евангелието носи благословии, но това не означава, че няма да се сблъсквате с предизвикателства. Изпитанията могат да укрепят семейство ви, като ви подтикват да търсите помощта на Небесния Отец. Решаването на проблеми с Неговата помощ ви учи как да вземате праведни решения.

Обсъждали ли сте трудностите като семейство? Когато се съветвате заедно, може да ви дойдат полезни идеи. Като семейство постили ли сте и молили ли сте се за решения на проблемите? Изучавали ли сте Писанията и речи от обща конференция? Може би вашето семейство трябва да промени и подобри някои неща или просто трябва да упорствате, като чакате търпеливо и уповавате в Господ, че Той ще ви укрепи по време на това изпитание (вж. Мосия 24:15).

Ако други хора са ви наранили, опитайте се да им простите и да не ги обвинявате. Въпреки че прощката няма моментално да реши проблема, тя ще ви даде мир в сърцето и ще можете по-лесно да се справяте с проблема.

Противникът атакува семействата тъкмо защото тяхната сила е важна за Църквата и вашата общност. Така че продължавайте да устоявате. Продължавайте да ходите на църква, да провеждате семейна домашна вечер и да живеете според Евангелието. Подчинението ви дава способността да чувствате Светия Дух, а неговото напътствие е задължително при намирането на отговорите, които търсите. Да живееш в силно семейство, дори семейство, което има проблеми за преодоляване, е една от най-важните ваши цели.

Възползвайте се от дадените ни напътствия

Може би едно семейство не бива укрепено, докато не бъде изпитано. За щастие ние не се изправяме сами пред проблемите си; Небесният Отец желае да успяваме като отделни хора и като семейства. За да ни помага, Той ни е дал важни напътствия чрез Писанията, живия пророк, други църковни ръководители и Светия Дух. Те могат да ни помагат да разбираме и прилагаме евангелските принципи, които ще донесат радост за

нас и нашите семейства. Също така никога не забравяй да казваш на твоите родители, че си благодарен за тях и ги обичаш. Знаем, че Господ ще осигури начин ти и твоето семейство да бъдете единни, силни и възвисени. Знаем, че семейството е постановено от Бог.

Джеръд А., 18 г., Минданао, Филипините

Учете се от вашите предизвикателства

Независимо от това колко усилия полагате, винаги ще има предизвикателства. Тези изпитания ни помагат да израстваме. Всичко зависи от това как реагирате на тези предизвикателства. Ключът е да се учим от тях. Опитай се да се отдалечиш от ситуацията и да видиш какво всъщност става около теб. Моли се за изпитанията, през които преминавате, и имай вяра, че Господ ще ви помага да ги преодолеете. Те могат да те направят силен, а ти да укрепиш някой друг.

Макензи С., 18 г., Чуауа, Мексико

Четете Прокламацията за емейството

Проблемите идват независимо дали си казваме молитвите. Те не идват, за да ни накажат, а за да ни направят по-силни. Проблемите, с които се сблъскваме в живота, дават възможности на семейства да работят заедно. Когато моето семейство преодолява стрес, парични проблеми или ни е трудно да намерим време да бъдем заедно, ние ставаме по-близки помежду си и с нашия Небесен Отец. Едно нещо, което можем да направим в труден период, е да прочетем “Семейството: прокламация към света”. Тя

ни напомня за святата връзка помежду ни и колко е важно да спазваме нашите завети.

Анна Г., 15 г., Джорджия, САЩ

Приемете волята на Небесния Отец

Мисля, че един от начините, по които Небесният Отец ни изпитва, е чрез проблеми. Това, което не трябва да забравяме, е че Той е наш Отец и като Такъв ни обича толкова много и желае най-доброто за нас. Знам, че единственият начин да преодоляваме проблемите е чрез постоянство и приемане на волята на Отца.

Хосе К., 18 г., Перу

Имайте вяра в Господ

Това, което ми помага, когато се питам защо семейството ми има проблеми, дори когато вършим всичко по силите си, е разказа за

Иов и всичко, което той преживял. В Иов 19:25–26 четем: “Защото зная, че е жив Изкупителят ми, И че в последно време ще застане на земята И, като изтлее след кожата ми това тяло, пак във плътта си ще видя Бога”. Иов се изправил пред някои от най-трудните предизвикателства, но въпреки това знаел че Неговият Изкупител е жив! Знам, че когато успеем да мислим и живеем като Иов, ще можем да видим отвъд нашите проблеми и да осъзнаем, че имаме Изкупител, Който ни помага през тези изпитания.

Меган Б., 17 г., Юта, САЩ

Посрещнете проблемите с надежда

Проблемите ни правят по-силни, когато подходим правилно към тях. Това, което трябва да направите,

е да подходите към проблемите с надежда и смелост. Може да правите всичко по силите си, като ходите на църква и се опитвате да живеете според Евангелието, затова трябва да признаете факта, че вашите проблеми имат за цел да ви пречистят и накрая да ви направят по-добри. Също така се опитайте да откриете нещо, което не правите както трябва и положете усилие да го поправите. Често се опитвайте да помагате на други хора и когато правите това, проблемите ви ще изглеждат по-леки. И най-важно, винаги се съветвайте с Господ. Молете се за вашите проблеми и молете Небесния Отец да ви води.

Реймънд А., 18 г., Акра, Гана

Устоявайте докрай

Семейството заема централно място в плана на Твореца, затова е съвсем естествено противникът да се опитва да направи всичко възможно да ни попречи да живеем заедно като едно щастливо, установено върху Евангелието семейство. Знаем, че не можем да очакваме животът да бъде лесен, нито че когато ходим на църква и провеждаме семейна домашна вечер, ще ни

бъдат спестени изкушенията. Когато нещата станат трудни, четете от Писанията, молете се и просто общувайте като семейство.

Старейшина Дъдли, 21 г., мисия Индонезия Джакарта

СЛЕДВАЙТЕ СЪВЕТА НА ПРОРОЦИТЕ

“С помощта на Господ и Неговото учение всички болезнени ефекти от

предизвикателствата, с които може да се сблъска едно семейство, могат да бъдат разбрани и преодоленни. Каквито и да са нуждите на членовете на семейството, ние можем да укрепим нашите семейства, като следваме съветите, дадени от пророците.

Ключът към укрепването на нашите семейства е присъствието на Духа Господен в домовете ни”.

Старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли, “Укрепването на семействата: наше свещено задължение” Лиахона, май 1999 г., стр. 32.

СЛЕДВАЩ ВЪПРОС

“Как да контролирам гнева си, когато съм наистина разстроен?”

Изпратете отговорите си до 15 май 2011 г. на:

Liahona, Questions & Answers 5/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Или на е-мейл: liahona@ldschurch.org

Отговорите могат да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота.

Във вашия е-мейл или писмо трябва да бъде включена следната информация и позволение: (1) пълно име, (2) дата на раждане, (3) район или клон, (4) кол или окръг, (5) вашето писмено позволение, а ако сте на възраст под 18 г., писменото позволение на вашите родители (може и чрез е-мейл), вашият отговор и снимка да бъдат публикувани.

ДА СИ СПОМНЯМЕ ВИНАГИ ЗА НЕГО

ТАЙНАТА ВЕЧЕРА, ОТ САЙМЪН ДЖОИ

ВСИЧКИ СМЕ ОБЕЩАЛИ ТОВА.

(ВЖ. ЛУКА 22:19–20; У. И З. 20:77, 79.)

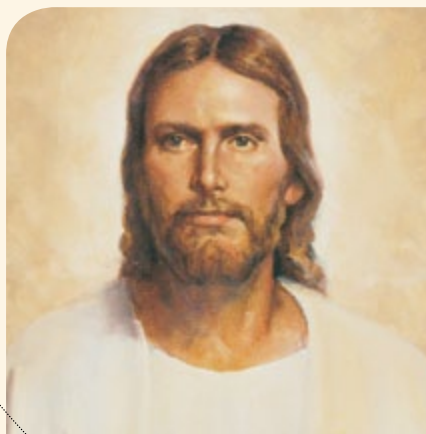
Учение и Завети 76:22–24

Следните стихове дават едно съвременно свидетелство за Исус Христос: Той е жив!

Многото свидетелства

Множество свидетелства са били дадени за възкресения Христос преди това откровение. Следват някои примери:

- Мария Магдалина (вж. Иоана 20:11–18)
- Апостолите съвременници на Исус (вж. Матей 28:9–20; Марка 16:14–20; Лука 24:36–53; Иоана 20:19–29; 21)
- Двамата ученика по пътя за Емаус (вж. Лука 24:13–35)
- Стефан (вж. Деянията 7:55–56)
- Павел (вж. Деянията 9:1–6)
- Нефитите (вж. 3 Нефи 11–28)
- Мороний (вж. Етер 12:39)
- Джозеф Смит (вж. Джозеф Смит – История 1:16–20)

22 И сега, след многото свидетелства, които са били дадени за Него, това е "свидетелството, последното от всички, което ние даваме за Него: Той "живее!"

23. Защото ние Го "видяхме, тъкмо от дясната страна на "Бога и чухме гласа, който дава свидетелство, че Той е "Единородният на Отца,
24 че чрез "Него, и посредством Него, и от Него "световите съществуват и бяха създадени, и че жителите им са родни "синове и дъщери Божии.

Той е жив!

"Чел съм – и вярвам – на свидетелствата на хората, които преживели скръбта от разпъването на Христос и радостта на Неговото

възкресение. Чел съм – и вярвам – на свидетелствата на хората, които в Новия свят били посетени от същия възкресен Господ.

Вярвам на свидетелството на човека, който в тази диспенсация говорил с Отец и Сина в горичката, сега наречена свещена, и който дал своя живот, запечатвайки това свидетелство с кръвта си".

Президент Томас С. Монсън, "Той възкръсна!" *Лиахона*, май 2010 г., стр. 89.

Родени в Бога синове и дъщери

"Вие не сте обикновен същества, възлюбени мои млади приятели по света. Вие сте славни

и вечни. ...

Моята молитва и благословия е, че когато гледате отражението си, да можете да виждате отвъд несъвършенствата и съмненията и да разпознавате кои всъщност сте: славни синове и дъщери на Всемогъщия Бог".

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, Втори съветник в Първото Президентство, "The Reflection in the Water" (Вечер край огнището на ОСЦ за пълнолетни младежи, 1 ноем. 2009 г.); на разположение на CESfiresides.lds.org.

Други светове са били създадени

"Под напътствието на Отец, Христос бил Господ на вселената и създал светове безброй – като нашият е само един от тях (вж. Ефесяните 3:9; Евреите 1:2).

Колко са планетите във вселената с хора на тях? Нямаме представа, но не сме сами във вселената! Бог не е Бог само на една планета!"

Старейшина Нийл А. Максвел (1926–2004) от Кворума на дванадесетте апостоли в "Специални свидетели за Христос", *Лиахона*, апр. 2001 г., стр. 5.

Бележка на редактора: Тази страница не е предвидена да бъде пълно обяснение на избраните стихове, а само начална точка на вашето собствено изучаване.

ДА ПОСТРОИШ НАНОВО

Натъжих се, когато видях разрушенията от земетресението. Но после осъзнах, че Бог обича както умрелите, така и оцелелите хора.

От Ашли Дайър

Поради това, че живея в Шанхай, Китай, имах възможността да говоря с група съученици в провинция Съчуан в юго-западен Китай, за да помогна в изграждането на къщи за жертвите на земетресение, което опустоши района преди няколко години. Работихме усилено, като зидахме, бъркахме варов разтвор, бутахме колички пълни с тухли и подавахме тухли по “вериги от хора”. На втория ден гърбът вече ме болеше и по ръкавиците ми имаше дупки. Пътуването обаче се оказа едно незабравимо преживяване за мен и укрепя моето свидетелство за личното достойнство на всеки човек, една от ценностите на Младите жени.

Докато всеки ден работех усилено, аз забелязах как вярата ми в моето собствено достойнство нараства. Чувствах се добре, защото полагах усилия да подобря условията за живот на хора, които са по-малко благословени от мен.

Имахме също възможността да посетим едно училище в района. Когато пристигнахме, една тълпа от малки сладки деца се отправи към нас. Когато видях всички тези прекрасни деца, осъзнах и тяхното лично достойнство. Всички те са прекрасни Божии чедо и аз почувствах така силно, че Той ги обича и познава всяко от тях.

Към края на нашето пътуване имахме възможността да отидем в един курорт, където щяхме да обядваме. Обаче когато пристигнахме, ние открихме, че той е бил унищожен от земетресението. Това бе най-тежкото

разрушение, което бях виждала. Искаше ми се да плача. Покривите и стените на сградите се бяха срутили, близките дървета бяха паднали, навсякъде имаше отломки. Една огромна скала се бе претърколила надолу по склона и беше ударила една от сградите, така че покривът и стената ѝ се бяха срутили. На един праг лежеше самотна обувка.

Когато мислех за това и факта, че при бедствието бяха загинали хора, ми беше трудно да разбера защо Небесният Отец би позволил това да се случи. Не ги ли обичаше? След това си спомних какво бяхме обсъждали в класа на Младите жени и осъзнах, че да, Той ги обичаше. Той лично познава и обича всеки един поотделно. Всички загинали през онзи ден са чедо Божии. Първоначално когато мислех за това, ставах още по-тъжна. Но след това осъзнах, че тези хора се намират в света на духовете и че могат отново да се завърнат при Небесния Отец. Тази мисъл ме утеши и ми даде чувство на мир.

Знам, че съм чедо на Бог с голяма лична ценност. Всички ние сме чедо на нашия Небесен Отец, Който ни познава лично. Към нас Той изпитва обич, която е по-дълбока и по-силна от всичко, което можем да си представим. Това разбиране вникна дълбоко в сърцето ми, докато работех и служих сред хората, които така ужасно бяха страдали при земетресението в Съчуан. ■

Ашли Дайър (вдясно) помогнала при строежа на къщи за местни жители след земетресението през 2008 г. в Съчуан, Китай.

СИЛАТА НА ПИСАНИЯТА

TE
BUKA
A
MOROMONA

ni Faahou Ite
Mesia

Когато двама младежи от Таити обърнали внимание на Писанията, животът им се променил.

От Адам С. Олсън

Църковни списания

Роома нямал особено желание да изучава Писанията. Ваитиаре нямала особено желание да посещава семинара. И не било задължително те да правят тези неща. Но когато избрали да ги направят, животът им се променил.

Защо не?

Защо един младеж би избрал да прекара два часа всеки четвъртък вечерта в изучаване на Писанията със своята майка? Преди година Роома Тероатеа от Таити вероятно би се запитал същото нещо.

Сега би попитал защо би избрал да *не* го направи.

За три години в семинара Роома така и не обърнал сериозно внимание на това, че учителите давали стихове, които да бъдат прочетени за следващия урок. “Не исках да ги чета”, казва той. “Писанията не събуждаха моя интерес”.

Но той се чудел защо църковните ръководители в неговия район винаги използвали Писанията при своите речи и уроци. Той наблюдавал своите ръководители. Забелязал колко лесно било за неговия президент на кол да цитира от Писанията.

Така че когато кол Фааа Таити разделил учениците на отбори, които да се състезават през последната година на семинара,

Роома решил да обърне внимание на Писанията.

Тогава започнал всяка седмица да изучава Писанията с неговата майка. Всеки четвъртък вечер те се готвели заедно за състезанието на следващия ден, научавайки къде са важните стихове и дори научавали наизуст много от тях.

И така за Роома нещата започнали да се променят. Изучаването на Писанията укрепило неговата връзка с майка му. Започнал да забелязва паралели между това, на което учат Писанията и това, което се случва в света днес. Когато се молил за прочетеното, той

Когато Роома Тероатеа (долу) и неговите съученици пътували до съседния град Моорея (вляво), за да тестват своето знание на Писанията, нямало значение какъв ще е резултатът – Роома вече бил победител.

УСЪРДНОТО ИЗУЧАВАНЕ

“Интензивните курсове” не са и отчасти толкова ефективни,

колкото всекидневното четене и прилагане на Писанията в живота ни. Запознайте се с уроците, на които ни учат Писанията. ... Изучавайте ги сякаш те говорят на вас, защото точно това е истината ...

... Ако усърдно изучавате Писанията, силата ви да избягвате изкушението и да получавате напътствие от Светия Дух във всичко, което вършите, ще се увеличи”.

Президент Томас С. Монсън, “Бъдете най-доброто, на което сте способни”, *Лиахона*, май 2009 г., стр. 68.

осъзнал, че то било от Бог.

Това също му помогнало да отведе своя отбор към победата в годишното състезание за овладяване на стихове на кола.

Сред получените благословии Роома научава важен урок. “В Мосия 2:24 цар Вениамин учи, че когато изберем да направим онава, което Господ иска от нас, ние биваме незабавно благославяни”, казва Роома. Една от най-големите благословии, които е получил, е следната, “след като изучавах Писанията тази година, аз знам, че Книгата на Мормон е истинна”.

Не ми казвайте какво да правя

В началото на учебната година Ваитиаре Пито дори не била член на Църквата. Така че как един нов член, който никога не е посещавал семинара, може да помогне на

Когато Ваитиаре Пито от Таити взела решението да изучава Писанията, тя открила какви благословии носи това.

своя отбор да спечели годишното състезание за овладяване на стихове на кол Фааа?

“Не се тревожех, че нямам много опит”, казва тя. “Много от тези стихове ги научих по време на мисионерските уроци”.

Голяма част от семейството се присъединило към Църквата, когато баща ѝ починал неочаквано и

ръководителят на мисионерската работа в района довел мисионерите в дома на Ваитиаре. Те говорили за семейно единство и как могли да бъдат заедно завинаги. “Това наистина промени нещата в моето семейство”, казва тя.

То обаче не променило чувството за независимост в 17-годишното момиче. “След като бях кръстена, всички ми казваха, че следва да ходя на семинар”, казва тя. “Не обичам да ми казват какво да правя, затова известно време не ходех”.

Накрая тя сама решила да отиде и открила, че ѝ харесва. Била определена да участва в отбора на Роома.

Първоначално тя не положила усилие да прочита възложените

стихове. Но когато решила да го прави, открила много благословии.

“Писанията много ми помогнаха”, казва тя. “От тях съм научила много неща”, включително колко важна е молитвата и как Небесният Отец отговаря на тези молитви.

Тя също научава, че когато реши да се заеме с нещо, като например посещаването на семинара или четенето на Писанията, изпълнението на ангажимента е по-лесно, отколкото ако тя “трябва” да го направи или някой очаква това от нея.

Сега, когато учебната година е приключила, Ваитиаре е благодарна, че избрала да посещава семинара и да изучава Писанията: “Знам, че когато четем Писанията, ние сме благославяни”. ■

Напътствието в моята благословия

От Скот Талбът

Служих в мисия Тексас Хюс-тън Юг като старейшина, говорещ испански. Един ден с моя колега хлопахме по вратите, опитвайки се намерим човек, на когото да преподаваме. Стигнахме до една къща, която имаше огромна дупка в дървената веранда.

Една възрастна жена отвори вратата и ни покани да влезем. Не бях убеден, че тя бе разбрала кои бяхме ние и какво правихме, но беше много учтива. Започнахме да преподаваме първия урок и нещата изглеждат вървяха добре. Дойде и моя ред да проповядвам за Джозеф Смит и Първото видение. Гледах как по изражението на жената започна да личи растящо объркване. Беше явно, че тя не успяваше осъзнае какво се опитвах да ѝ обясня.

След като зададох няколко въпроса за това, което бяхме изложили до момента и каква част от него тя бе разбрала, почувствах как започвах да се разстройвам, че тя не схващаше идеята за Първото видение. Изминал бе дълъг ден и последното нещо, което един мисионер иска, е някой да не разбира онова, което той толкова много желае те да осъзнаят като истинно.

В момента, в който почувствах емоциите ми да се превръщат в гняв, си спомних няколко думи от моята патриархална благословия. Това бе един абзац за моето бъдещо семейство, който ме съветваше да преподавам евангелските учения на моите деца. Когато си спомних за този абзац, аз разбрах, че Духът ми казваше да уча тази смирена

жена по същия начин, по който бих преподавал на дете.

Започнах да ѝ преподавам по един по-прост и любящ начин.

ПОДГОТВЕТЕ СЕ ЗА СЛУЖБА

“Млади мъже, увещавам ви да се подготвите за мисионерска служба. Пазете се чисти, неопетнени и достойни да представлявате Господ. Поддържайте здравето и силата си. Изучавайте Писанията. Участвайте в Семинара и Института, където ги има. Запознайте се с мисионерското ръководство *Проповядвайте Моето Евангелие*”.

Президент Томас С. Монсън, “Като се срещаме заедно”, *Лиахона*, ноем. 2010 г., стр. 6.

Представих си моите собствени деца, насядали във всекидневната, гледащи мен, техния баща, докато ги учех за Пророка Джозеф Смит. Удивително беше да наблюдавам промяната на лицето ѝ. Веждите ѝ скоро се надигнаха и в очите ѝ се появи светлина. Обърканото изражение се преобрази в интерес и почуда. Когато разказах как Небесният Отец и Исус Христос се явили на Джозеф Смит, сълзи изгъланиха нейните очи и потекоха надолу по бузите ѝ. Духът изгълни стаята и раздражението ми се превърна в голяма радост.

Никога няма да забравя това преживяне. Сега нямам търпение един ден да уча на същите тези принципи моите деца и отново да почувствам тази голяма радост. ■

От президент
Бойд К. Пакър

Президент на Кворума
на дванадесетте
апостоли

ХОДАТАЯТ ИСУС ХРИСТОС

Нека ви разкажа една история – една притча.

Някога имало човек, който силно желаел едно нещо. То изглеждало по-важно от всичко друго в живота му. За да реализира своето желание, той влязъл в голям дълг.

Бил предупреден да не влиза в толкова голям дълг и особено за своя кредитор, човекът, който щял да му заеме парите. Но на него му изглеждало толкова важно да има веднага това, което желаел. Бил сигурен, че ще може да плати по-късно.

И така, подписал договор. Щял да изплати дълга по-късно. Не се притеснявал много за него, защото срокът изглеждал много далечен. На момента получил това, което искал, и това му изглеждало по-важно.

Кредиторът винаги бил някъде на заден план в ума му и от време на време правел символични плащания, като мислел, че денят за уреждане на сметката в действителност така и нямало да дойде.

Справедливост или милост?

Но както става винаги, денят дошъл и падежът на договора настъпил. Дългът не бил напълно изплатен. Кредиторът му дошъл и поискал той да изплати всичко.

Едва тогава той осъзнал, че кредиторът

имал не само власт да вземе всичко, което той притежавал, но и да го хвърли в затвора.

“Не мога да ти платя, защото не съм в състояние да го направя”, признал той.

“Тогава”, казал кредиторът, “ще взема всичко, което притежаваш, и ще отидеш в затвора. Ти си се съгласил на това. Такъв беше изборът ти. Подписал си договора и сега той трябва да влезе в сила”.

“Не можеш ли да удължиш срока или да ми опростиш дълга?”, помолил длъжникът. “Намери някакъв начин, така че да запазя това, което имам, и да не отида в затвора. Нали вярваш в милостта? Няма ли да имаш милост към мен?”

Кредиторът отговорил, “Милостта е винаги едностранна. Тя би послужила само на теб. Ако бъда милостив към теб, на мен няма да ми бъде платено. Аз искам справедливост. Вярваш ли в справедливостта?”

“Вярвах в справедливостта, когато подписах договора”, отговорил длъжникът. “Тогава тя беше на моя страна, защото мислех, че ще ме закриля. Тогава няха нужда от милост, нито мислех, че някога ще имам нужда”.

“Именно справедливостта изисква ти да платиш по договора или да понесеш

*Исус
Христос,
нашият
Ходатай,
плаща
цената,
която ние
не можем
да платим,
така че да
може да се
завърнем
да живеем
с нашия
Небесен
Отец.*

За да научите повече по тази тема, прочетете Алма 42, обяснението на Алма за правосъдието, милостта и Единението.

Съгласно вечния закон, милостта не може да бъде осигурена, освен ако няма човек, който да има желанието и способността да поеме нашия дълг, да плати цената и да постави условията за нашето изкупление.

наказание”, отвърнал кредиторът. “Такъв е законът. Ти си се съгласил с него и така трябва да стане. Милостта не може да ограбва справедливостта”.

И така единият търсел справедливост, а другият молел за милост. Никой не можел да получи своето, без да ощети другия.

“Ако не ми опростиш дълга, няма да има милост”, настоявал длъжникът.

“Ако го опростя, няма да има справедливост”, бил отговорът.

Изглеждаше, че двата закона не могли да действат едновременно. Те са два вечни идеала, които като че ли си противоречат един на друг. Няма ли начин справедливостта да бъде приложена напълно, както и милостта?

Има начин! Законът за справедливостта може да бъде напълно задоволен и милостта може да бъде напълно дадена – но е необходим още някой. Така станало и тогава.

Неговият Ходатай

Длъжникът имал един приятел. Той се притекъл на помощ. Добре познавал длъжника. Смятал, че неразумно рискувал по този начин. Но въпреки това искал да му помогне, защото го обичал. Той застанал между двамата, обърнал се към кредитора и направил следното предложение: “Аз ще платя дълга, ако освободиш този длъжник от договора, така че да запази притежаваното и да не отиде в затвора”.

Докато кредиторът размишлявал над предложението, ходатаят добавил, “Ти настояваше за справедливост. Макар че той не може да ти плати, аз ще го направя. За теб има справедливост и не можеш да искаш повече. Това не би било справедливо”.

Така кредиторът приел предложението.

Ходатаят се обърнал към длъжника. “Ако платя дълга ти, ще приемеш ли мен като твой кредитор?”

“О, да, да”, извикал длъжникът. “Ти ме спасяваш от затвор и си милостив към мен”.

“Тогава”, казал благодетелят, “ти ще изплатиш дълга си на мен и аз ще поставя условията. Няма да бъде лесно, но ще можеш да го изпълниш. Аз ще ти осигуря

начин. Не е необходимо да ходиш в затвора”.

И станало така, че кредиторът получил пълната сума. Той получил справедливост. Договорът бил спазен. Длъжникът, на свой ред, получил милост. И двата закона били изпълнени. Тъй като имало ходатая, както справедливостта, така и милостта били задоволени изцяло.

Нашият Ходатай

Всеки от нас живее на един вид духовен кредит, дълг. Един ден договорът по кредита изтича и ще бъде поискана пълната вноска. Колкото и да не ни тревожи това сега, когато неизбежността на този ден настъпи, ние ще се оглеждаме в нестихваща агония в търсене на някого, който и да било, да ни помогне.

И съгласно вечния закон, милостта не може да бъде осигурена, освен ако няма човек, който да има желанието и способността да поеме нашия дълг, да плати цената и да постави условията за нашето изкупление.

Освен ако няма ходатая, освен ако нямаме приятел, пълната тежест на правосъдието ще се стовари върху нас. Пълното плащане за всяко прегрешение, от най-малкото до най-голямото, ще бъде взета от нас до последно.

Но знайте следното: Истината, славната истина, обявява, че такъв Ходатай съществува. “Защото има само един Бог и един Ходатай между Бога и хората, човекът Исус Христос” (1 Тимотея 2:5). Чрез Него милостта може да бъде достойна на всеки от нас, без да се нарушава вечният закон на правосъдието.

Милостта не се получава автоматично. Това става чрез завет с Него. Той поставя условията, своите щедри условия, които включват като нещо абсолютно задължително кръщение чрез пълно потапяне за опрощение на греховете.

Цялото човечество може да бъде защитено от закона за правосъдието и веднага всеки от нас поотделно може да получи изкупващата и изцеляваща благословия на милостта. ■

Из “The Mediator”, Ensign, май 1977 г., стр. 54–56.

Изборът на Наия

“Ще бъде честна с Небесния Отец, с другите и със себе си”.

Моите евангелски стандарти

От Марсел Ниюнги

По действителен случай

Наия играеше пред своя дом, докато нейната леля я извика вътре. “Наия, ще отидеш ли до зеленчуковия магазин, за да купиш моркови за вечеря?”, попита леля й.

“Да!”, каза Наия щастливо. Тя обичаше да ходи до магазина и да помага на леля си.

Наия взе парите, които нейната леля й даде, и по улицата отиде до близкия магазин.

“Трябва да купя моркови за вечеря”, каза Наия на продавача.

Магазинерът сложи морковите в торбата на Наия и й каза колко

струват. Наия му даде парите.

“Ето ресто”, каза продавачът, докато й подаваше парите.

Наия му благодари и тръгна към дома. Докато вървеше, погледна парите, които й даде магазинерът. “Върнал ми е твърде много ресто”, си каза тя. “Сега ще мога да запазя тези пари за себе си!”

После Наия спря. “Небесният Отец няма да бъде доволен от мен, ако задържа тези пари”, си помисли тя. “Трябва да бъде честна в моите думи и действия”.

Наия се обърна и се върна в магазина. “Върнахте ми твърде много пари”, каза тя на продавача, като му подаде парите в повече.

Магазинерът взе парите. “Ти си добро момиче”, каза той. След това сложи няколко ябълки в една торба и ги даде на Наия. “Благодаря, че беше честна. Моля те, вземи тези ябълки и ги сподели с твоето семейство”.

Наия почувства топлина и щастие в себе си, докато се прибираше у дома. Знаеше, че Небесният Отец бе останал доволен, защото бе избрала да бъде честна. ■

1

СЪБОТА

До важния празник, наречен Пасха, оставали само шест дни. Много хора пристигали в Ерусалим, за да могат през този ден да принесат жертва в храма. Исус отишъл във Витания, едно село близо до Ерусалим. Той щял да остане там за пет нощи с Неговите приятели Лазар, Мария и Марта. Мария помазала Неговите крака с масло.

Вж. Иоана 12:1-3.

2

НЕДЕЛЯ

От Витания Исус отишъл в Ерусалим. Той влязъл в града, възседнал магаре; в един стих от Стария завет е записано, че Той ще направи това. Хората Го признали за техен цар и започнали да викат "Осана" и слагали на земята пред магарето палмови клонки, за да може по Спасителя да не се полепва прах. Исус посетил храма и се върнал във Витания.

Вж. Захария 9:9;

Матей 21:1-11;

Марка 11:1-11.

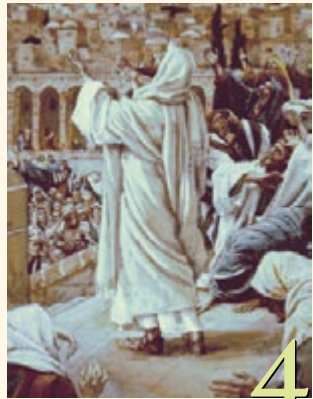
3

ПОНЕДЕЛНИК

Исус видял как хората купуват и продават разни неща в храма. Понеже искал храмът да бъде "молитвен дом", Той ги накарал да си тръгнат. След това изцелил хора, които били сакати или слепи. Завистливите свещеници Му се разгневили.

Вж. Матей 21:12-17;

Марка 11:15-19.

4

ВТОРНИК

Исус учил хората в храма и на един близък хълм, наречен Елеонски.

Свещениците изготвили планове да убият Исус. Един от Неговите ученици, Юда Искариотски, се съгласил да предаде Исус на свещениците срещу 30 сребърни монети.

Вж. Матей 25:31-46; 26:14-16.

СЕДМИЦАТА ПРЕДИ ВЕЛИКДЕН

Можете да се подготвите за Великден, като научите какво се случило през седмицата преди разпъването и Възкресението на Исус Христос. Започвайки осем дни преди Великден, прочетете събитията и стиховете, дадени за всеки ден.

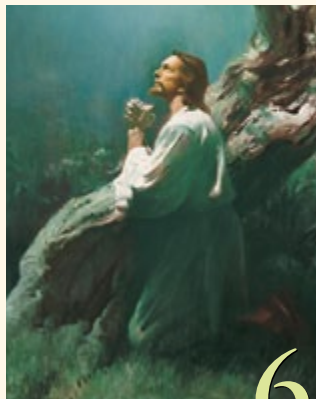

5

СРЯДА

Писанията не казват какво правил Исус през този ден. Може да го е прекарал със Своите ученици. Може да прочетете притчата за десетте девици, история, която Исус разказва на Неговите ученици, за да им помогне да се подготвят за Неговото Второ пришествие.

Вж. Матей 25:1–13.

6

ЧЕТВЪРТЪК

Учениците на Исус се подготвили за пасхалната вечеря. По време на вечерята Исус казал на учениците, че един от тях щял да Го предаде. Тогава, за да им помогне да си спомнят за Него, Той за първи път им дал причастието. Исус отишъл в Гетсиманската градина, за да страда на нашите грехове и да се моли на Бог. Дошли хора с мечове и Го арестували. Учениците избягали уплашени.

Вж. Матей 26:17–29, 36–56.

7

ПЕТЪК

Исус бил отведен при първосвещеника Каиафа. Ученикът на Исус на име Петър отрекъл, че Го познава. Исус бил разпитан от управителя Пилат и от Ирод. Той бил осъден да умре на кръст. Исус бил разпнат. Един богат човек на име Иосиф положил Исус в неговата гробница. Майката на Исус, Мария, и Мария Магдалина отишли при гробницата.

Вж. Матей 26:57–72; 27:1–2, 27–37; Лука 23:44–46, 50–56.

8

СЪБОТА

Тялото Му лежало в гробницата. Един голям камък бил поставен пред вратата. Лошите свещеници поискали от Пилат да постави стража пред гробницата, за да са сигурни, че никой няма да влезе вътре.

Вж. Матей 27:57–66.

НЕДЕЛЯ, ВЕЛИКДЕН

Исус бил възкресен! Бил вдигнат от гроба. Един ангел се спуснал от небесата и претърколил камъка. Исус казал на Неговите ученици да проповядват и да кръщават хората и обещал винаги да бъде с тях.

Вж. Матей 28.

Изкуство на деца от целия свят

Експонати от международната изложба на детско изкуство на тема "Евангелието благославя живота ми".

Очаквайте още експонати от изложбата в бъдещ издания на Нашата страница. Вижте други експонати на www.liahona.lds.org.

Андреа А., 10 г., Бразилия

Даша К., 11 г., Украйна

Зениф Ф., 9 г., Мексико

Чунг Чи, 6 г., Тайван

Бет Б., 5 г., Канада

Даниел С., 5 г., Франция

Карен Л., 6 г., Боливия

Натали С., 9 г., Гватемала

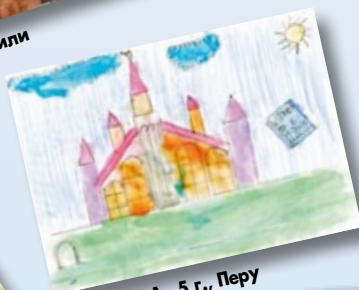
Каролина А., 7 г., Перу

Леонардо Т., 8 г., Чили

Сара Р., 9 г., Аргентина

Каролина А., 5 г., Перу

Лий У., 9 г., Польша

Адисън О., 10 г., Виетнам

Алина С., 8 г., Україна

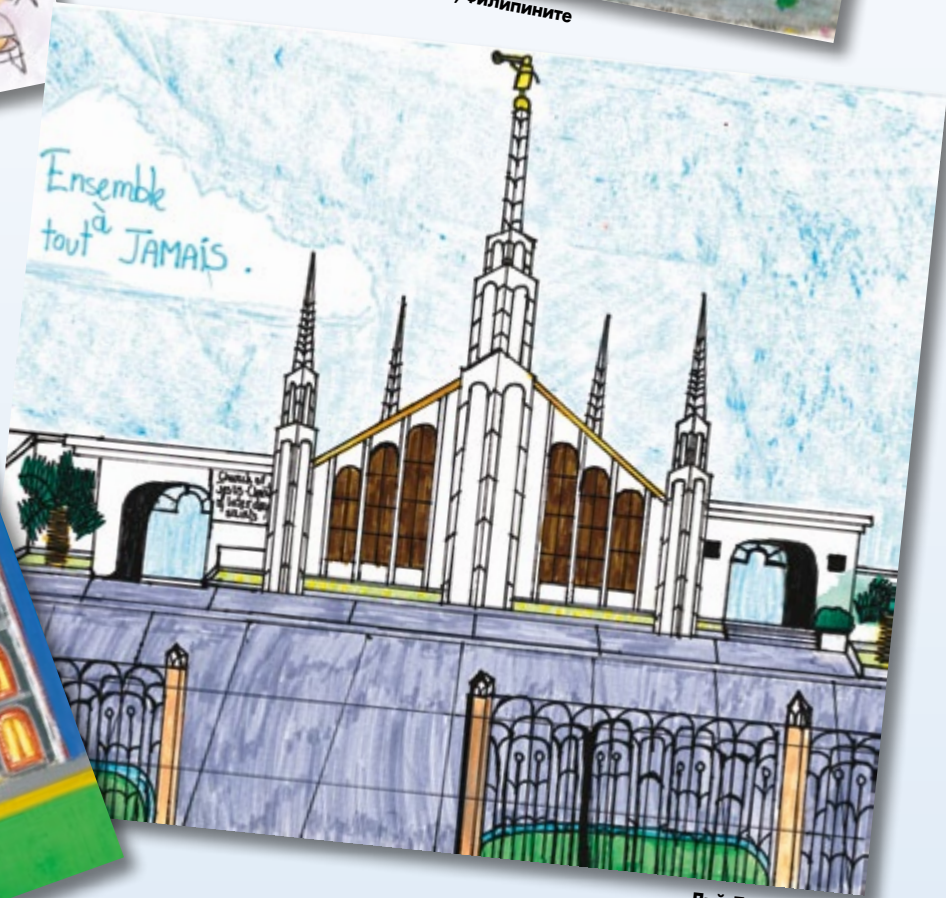

Ванеса Г., 11 г., Мексико

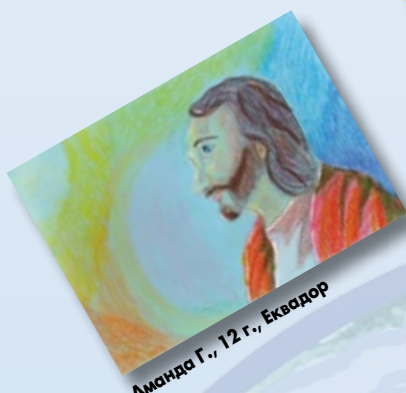
Гуен Р., 12 г., Филипините

Лий Л., 11 г., Таити

Ерденеджаргалийн О., 8 г., Монголиа

Аманда Г., 12 г., Эквадор

Мартина Ф., 11 г., Аржентина

Адриана Б., 10 г., Эквадор

Хосе В., 5 г., Перу

Специални свидетели

Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли споделя някои мисли по този въпрос.

ИЛЮСТРАЦИИ БРАЙЪН БИЙЧ

Как мога да се **опазя** от лошите неща на света?

Из "Как да живеем добре сред нарастващо зло", Лиахона, май 2004 г., стр. 100–102.

Стремете се да се вслушвате на личното напътствие, давано ви чрез Светия Дух.

Небесният Отец е дал Писанията и осигурява продължаващо божествено напътствие, за да ни укрепва. Тази помощ ще затвърждава вашето знание, че можете да живеете в мир и хармония сред нарастващо зло.

Когато продължавате да съсредоточавате ума и сърцето си върху Господ, Той ще ви помага да водите богат и изобилен живот, независимо от това, което се случва в света около вас.

Можете да живеете добродетелен, продуктивен и праведен живот, като следвате защитния план, създаден от вашия Небесен Отец: Неговият план на щастие.

Макар сега животът може да изглежда труден, вие се държите за железния прът на истината. Вашият напредък е по-голям, отколкото предполагате.

Можете да използвате този урок и дейност, за да научите повече за темата на Неделното училище за деца за този месец.

Исус Христос е мой Спасител и Изкупител

От Ана Мария Кобърн и Кристина Франко

“Ние вярваме, че чрез Единението Христово цялото човечество може да се спаси чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието” (Символът на вярата 1:3).

Какво бихте дали на някой, когото обичате наистина много? Нашият Спасител Исус Христос ни обича толкова много, че дал Своя живот за нас.

Небесният Отец знаел, че ако грешим и допускаме грешки, ние няма да можем да живеем отново с Него. Неговият Син Исус Христос предложил да бъде наш Спасител. Небесният Отец избрал Него, за да ни спаси, защото единствено Той можел да изживее безгрешен живот.

Исус страдал и умрял, за да ни спаси от смъртта и нашите грехове. Тази водена от любов постъпка се нарича Единение. Поради Единението ние можем да се покаем за нашите грехове, да бъдем

опростени и да станем чисти и неопетнени като Исус.

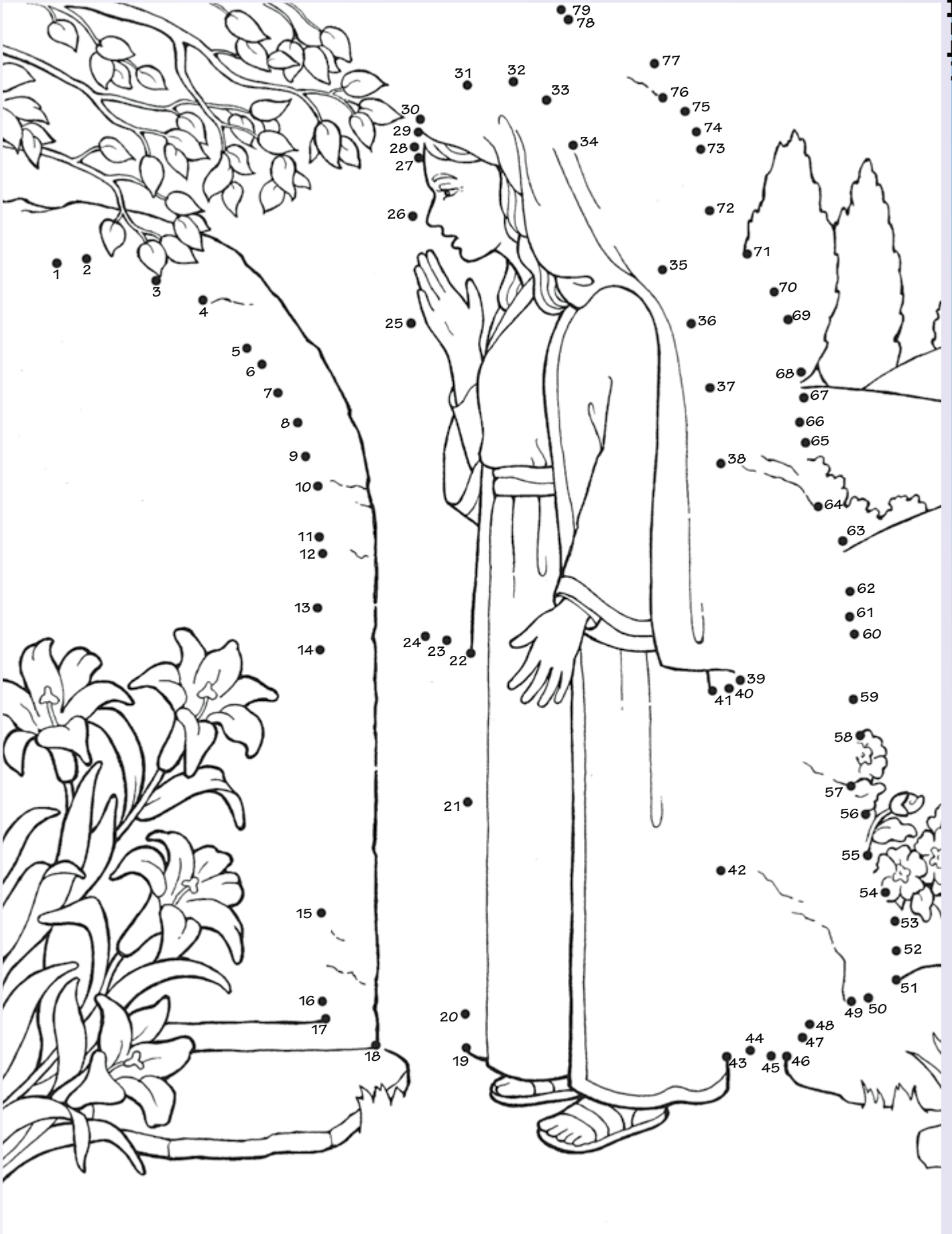
Исус бил разпънат и умрял, но след три дни бил възкресен. Той отново оживял! Тъй като Той възкръснал, ще възкръснем и ние. Това означава, че нашите тела и духове ще бъдат съединени завинаги.

Наистина, Исус Христос е наш Спасител и Изкупител. Той е съвършения пример за всички нас. Той ни учи как да се отнасяме един към друг с доброта. Учи ни как да служим един на друг. Учи ни как да станем по-добри. Ние няма да можем да изживеем съвършен живот като Неговия, но можем да се завърнем да живеем с Исус и с Небесния Отец, като се подчиняваме на заповедите и даваме най-доброто от себе си. Нужно е всеки ден да следваме Исус Христос. ■

ДЕЙНОСТ

Свържете точките, за да завършите рисунката с Мария при празната гробница. След това оцветете рисунката. Когато я гледате, можете да помните, че Исус Христос е наш Спасител и Изкупител.

Щастливи у дома

От Чад Е. Фарес

Църковни списания

Бунта и Неат са брат и сестра, които живеят в Сиемреап, Камбоджа. Когато навършил осем години, Бунта решил да се кръсти. Когато Неат навърши осем години, тя също ще бъде кръстена. “Искам да получа Светия Дух”, казва тя.

За Бунта и Неат е важно да служат на другите. Бунта иска да бъде мисионер, когато порасне. Неат няма търпение да може да стане “баба мисионерка”, възрастна мисионерка. ■

Бунта и Неат прекарват много време заедно. Те и двамата се опитват да бъдат добри един друг и към членовете на тяхното семейство.

Хората идват от цял свят, за да посетят древните сгради на техния град, но **Бунта и Неат** са най-щастливи, когато са у дома и прекарват време със семейството си.

Бунта и Неат имат едно специално място на открито, където седат да четат от Писанията, да пишат домашните си и да четат *Лиахона*. Бунта и Неат обичат да четат своите Писания. Те се опитват да четат Писанията всеки ден. Неат обича да чете за съня на Лехий. Бунта обича да чете за Нефи.

Неат обича да играе на топчета. **Бунта** обича да играе футбол с всяка топка, която може да намери.

Всички са маскирани

От Каар Ревил

По действителен случай

“Вие сте чада на Господа вашия Бог” (Второзаконие 14:1).

1. Елиза искаше да се маскира. Тя обу обувките на татко и си сложи червен кръгъл нос.

Аз съм смешен клоун.

2. Елиза изтича обратно в стаята си. Тя си сложи жълта строителна каска и намери един пластмасов чук.

3. Елиза удари с чука по пода преди да се върне в стаята си.

Аз съм силен строител.

4. Елиза облече блестяща лилава рокля в розово и с въртене излезе от стаята си.

6. Когато стана време за лягане, Елиза си сложи своята любима зелена пижама. Тя излезе от стаята си и седна в скута на мама.

5. На Елиза ѝ харесваше да бъде принцеса. Тя остана с тази рокля до края на вечерта.

Аз съм красива принцеса.

7.

Аз съм Елиза.
Чедо на Бога съм.

ВСИЧКИ НИЕ СМЕ БОЖИИ ЧЕДА

Без значение къде живеем и как изглеждаме, ние всички сме Божии чедра. Погледнете децата в кръговете горе и се опитайте да ги откриете на картата. Обградете с кръг всяко дете, което откриете.

В ПОМОЩ НА РОДИТЕЛИТЕ

Поговорете за някои от физическите черти и личните особености на вашето дете. Какво го/я прави уникален? Обяснете, че Небесният Отец е създал всички ни различни, но че всички ние сме Негови чедра. Помогнете на детето си да определи уникалното във всяко от децата на картата.

Обучение за ползване на ръководство подчертава работата по спасението

От Адам С. Олсън

Църковни списания

По време на обучението за ръководители по света през февруари 2011 г. членове на Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли напътстваха участниците как да използват новите ръководства по-ефективно. Събранието бе затвърждаване на обучението от ноември 2010 г., на което бяха представени ръководствата.

Говорителите подчертаваха как да се използват новите ръководства по един по-вдъхновен начин, колко е важно да се разбира тяхната доктринална основа, как да се прилагат принципите на адаптация на църковните програми, как измененията в ръководствата могат да се прилагат, за да се провежда и реализира работата по спасението, и каква е ролята на жените в съветите.

Участници в излъчването бяха президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото Президентство, старейшини Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън и Нийл Л. Андерсън от Кворума на дванадесетте апостоли, старейшини Крейг К. Кристенсън, Брус Д. Потър и У. Крейг Зуик от Седемдесетте и общите президенти на помощните организации.

По-вдъхновено ползване на ръководствата

Като нарече събранието “втора възможност да открием как да използваме ръководството по-ефективно”, президент Айринг насърчи ръководителите да подобрят своята

способност да получават откровение.

“Единствено чрез Духа вие ще знаете как да прилагате прочетеното в ръководството”, каза той. “... Може да ви се струва неприложимо да очаквате или дори да се надявате на потока от откровение, нужен ви за вашето всекидневно служение. Той няма да дойде без вяра и упорит труд, но е възможен”.

Президент Айринг обещава, че когато ръководителите се трудят и молят “да разбират и следват словата на живот”, които са им дадени, Господ ще им помага да служат и ръководят отвъд собствените им сили.

Доктринална основа на ръководствата

“Ръководството е доктринално”, казва старейшина Оукс, “и по-кратко от предишното, защото по много теми се въздържа от обявяване на правила или даване на напътствия. Вместо това то дава принципи, които вдъхновените ръководители могат да прилагат... според условията по места”.

Старейшини Беднар и Кристоферсън предупреждават ръководителите да не прескачат началните глави на *Ръководство 2*, за да отидат на насоките в следващите глави. Първоначалните глави излагат доктриналната основа за разбиране и прилагане на последващите принципи и насоки.

Старейшина Беднар казва, че когато ръководствата са “основани на принципи, с по-малко изложени напътствия за прилагане, за всички нас това е духовно много по-взискателно и трудоемко изискване”.

Принципи на адаптация

“По въпросите на учението, заветите и насоките, установени от Първото Президентство и Дванадесетте ние не се отклоняваме от ръководството”, казва старейшина Нелсън. “Адаптирането е позволено за някои

“Ръководството ще стане за вас едно съкровище, когато го използвате като помагало да водите останалите в това да изберат пътя към вечния живот. Това е целта му”.

Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото Президентство

други дейности, които да отговорят на условията по места”.

Според старейшина Портър гл. 17, “Еднаквост и адаптиране”, е била включена в помощ на местните ръководители да следват Духа и да определят кога е уместно адаптирането на дадени програми. Главата обяснява какво не може да се променя и дава пет условия за извършване на адаптация: семейни обстоятелства, транспортни и комуникационни ограничения, малки кворуми или класове, недостатъчен брой ръководители и обстоятелства, свързани с безопасността.

“Уместните адаптации не отслабват Църквата – те я укрепват”, казва старейшина Портър в обръщение, прочетено от старейшина У. Крейг Зуик от Седемдесетте. Когато чрез вдъхновение местните ръководители правят адаптации, те следва да не изпитват чувството, че се задоволяват с нещо по-малко от идеалното. “Всяка църковна единица има достъп до ученията, обредите, силата на свещеничеството и даровете на Духа, нужни за спасение и възвисяване на Божиите чеда”, пише старейшина Портър.

Работата по спасението

Промените из цялото *Ръководство 2* са предназначени да подпомагат работата по спасението. Президент Айринг казва: “Ръководството ще стане за вас едно съкровище, когато го използвате като помагало да водите останалите в това да изберат пътя към вечния живот. Това е целта му”.

Глава 5 специално обединява под заглавието “Работата по спасението в района и кола” ред теми, които по-рано бяха третираны поотделно, включително мисионерската работа на членовете, задържането на обрънатите, активирането, храмовата работа и работата по семейна история и преподаването на Евангелието.

“Павел казва, че в диспансацията на пълнотата на времената ще се събере в Христа всичко”, казва старейшина Беднар (вж. Ефесяните 1:10). “Това е една и съща работа”.

Например неща, по-рано считани за отделни мисии и цели на Църквата, са “една и съща работа в различни сфери”, казва той. Мисионерската работа е да се оповестява Евангелието

СНИМКА КРЕЙГ ДАЙМЪНД © ИИ

и да се канят другите хора да получат светите обреди и да сключат завети. Усъвършенстването на светиите -- включително задържането, активизирането и преподаването -- това е работата по канене на хората да почитат обредите и заветите. Изкупването на мъртвите чрез работата по семейна история и храмовата работа дава възможност на починалите да получат обредите и да сключат завети.

Старейшина Холанд казва, че като цяло промените в ръководството водят до разбирането, че ръководителите на кворуми и помощни организации не са в съвета на района просто за да мислят за своите членове на кворум или организация, а имат свещена отговорност духовното благоденствие на всички членове.

Старейшина Кук помага да се изясни как някои от промените на курса в *Ръководство 2* помагат на работата по спасението.

Той набляга на това колко е важно епископите и съветите на район да посрещат нуждите по благосъстоянието сега, когато събранията по благосъстоянието вече не съществуват. Той обяснява нарасналата роля на ръководителите на Мелхиседековото свещеничество в това да се съветват с членовете на кворума. По-нататък той пояснява промените, които позволяват на бащи, не напълно достойни за храма, при определени обстоятелства да участват в обреди и благословии на членове на семейството.

“Ние не се занимаваме просто с изпълнение на програми и управление на организация”,

В работата по спасението свещеническите ръководители следва да мислят за следващите обреди, от които човекът ще има нужда и начина да му помогнат да се подготви за тях.

СЪВЕТИ НА ПОМОЩНИТЕ ОРГАНИЗАЦИИ ПОЛЗВАТ НОВАТА БИБЛИОТЕКА ЗА ОБУЧЕНИЕ

По време на обучението на ръководители по света през февруари 2011 г., общите президенти на помощните организации на Църквата участваха в серия от обсъждания, които се основаваха на примери, взети от нов онлайн източник за обучение.

Библиотеката за обучение на ръководители е една колекция от действителни примери на ръководители, служещи по света, които се основават на принципите в *Ръководство 2*. Снимани в Бразилия, Англия, Гватемала и Корея, в момента видео откъсите се превеждат и ще бъдат на разположение онлайн по-късно през 2011 г.

Като използваша тези видео откъси и под ръководството на старейшини Робърт Д. Хейлз и Нийл Л. Андерсън от Кворума на дванадесетте апостоли и старейшина Крейг К. Кристенсън от Седемдесетте, общите ръководители на помощните организации обсъдиха три важни принципа, които можем да открием в *Ръководство 2*.

1. Подгответе се духовно

“Удивително е как Господ търси начини да ни благослови и точния момент да го направи”, обяснява Розмари Уикъм, обща президентка на Неделното училище за деца, след като вижда примера на една ръководителка от Обществото за взаимопомощ в Южна Корея, която настойчиво помолила за вдъхновение и го получила, докато планирала едно събрание.

Старейшина Андерсън, говорейки с Джули Б. Бек, обща президентка на Обществото за взаимопомощ, и сестра Уикъм, казва, “Това е една духовна работа; ние не можем да я изпълним без помощта на Господ”. Присъстващите членове обсъдиха как духовната подготовка позволява на ръководителите да се съсредоточат върху отделните хора, като приспособяват дейностите,

уроците и задачите към техните нужди. “Откровението е често срещано сред нас”, свидетелства старейшина Андерсън.

2. Участвайте в съвети

Действителният разказ за членове на съвета на район в Гватемала, които работили заедно, за да поканят едно семейство да се завърне към пълна активност в Църквата, даде възможност на старейшина Кристенсън да поведе обсъждане за задружната работа в съветите, в което се включиха всичките петима президенти на помощните организации: сестра Бек; сестра Уикъм; Ръсел Т. Осгъторп, общ президент на неделното училище; Илейн Ш. Долтън, обща президентка на Младите жени; и Дейвид Л. Бек, общ президент на Младите мъже.

Те обсъдиха как общите усилия на членовете на съвета могат да помогнат в развитието на членовете на района, как активността на членовете на съвета намалява натовареността на епископа и как ръководителите и членовете следва да се вслушват, споделят и изпълняват Господната воля за членовете на района.

3. Служете на другите

Третият видео откъс описва живота на един млад мъж в Англия, който се стреми да бъде напълно активен в Църквата. Обсъждането, водено от старейшина Хейлз и включващо брат Осгъторп, брат Бек и сестра Долтън, показва колко е важно ръководителите да работят с родителите, в църковни съвети и с младежите.

“Ако правите точно това, което видяхте днес”, казва в заключение старейшина Хейлз, “като обсъдите (видео откъсите) и се помолите за тях ... вие ще бъдете упътени и насочени как да помагате и укрепвате, и постигате онова, което трябва да правите в дадените ви призвания”. ■

казва старейшина Беднар. “Това е необходимо, но не е достатъчно. Това е работа по спасението. И когато започнем да мислим за обреди и завети, тогава свещеническите ръководители уместно ще попитат кой е следващият обред, нужен в живота на този отделен човек или това семейство и по какъв начин ние можем да помогнем в тази подготовка”.

Ролята на жените в съветите

Старейшина Скот изразява загриженост, че в някои места ръководителите пропускат възможности да включват жени в съвместните съвети. “Когато (жените) могат да бъдат насърчени свободно да участват в работата на събранията на районните съвети, техните идеи винаги са от помощ и вдъхновяват”, казва той.

Ръководителите могат да

ПОВЕЧЕ ОНЛАЙН

Можете да откриете аудио, видео и текст на двете излъчвания за обучение на ръководители по света на lds.org/menu/service/serving-in-the-church.

Можете да откриете *Ръководство 2* на lds.org/handbook/handbook-2-administering-the-church. Новата библиотека за обучение на ръководители ще бъде на разположение в раздел *Serving in the Church* на lds.org до средата на 2011 г.

Църковните ръководители казват, че както на мъжете, така и на жените следва да се дава възможността открито да изразяват своите идеи по време на събрания на ръководството.

насърчават участието, като се обръщат към сестрите по име и изразяват благодарност за предложените проникновения и препоръки, обяснява старейшина Скот.

“Една допълнителна благословия, която идва в домовете на свещеническите ръководители”, които следват тези напътствия, е “че тези мъже стават по-благодарни за святата роля на техните съпруги в техните собствени домове”, добавя той.

Той учи колко е важно да се стремим към единодушие сред членовете на съвета. Когато това чувство бъде усетено, ръководителят може да го изкаже и да поиска членовете на съвета да гласуват. В случаи, когато членовете не са единодушни, ръководителите следва да поискат съвета на всеки член на съвета на района, да изразят благодарност за споделените проникновения, да вземат решение и да поискат единната подкрепа на членовете на съвета на това решение. Старейшина Скот набляга на това колко важна е поверителността по въпросите, обсъждани на съвета.

Очаквани резултати

Старейшина Нелсън завършва обучението, като дава израз на три надежди: че опростяването ще позволи на членовете по-ефективно да използват своето време и ресурси, че силата на свещеничеството ще расте във всеки носител на свещеничеството, за да благославя всеки човек и всяко семейство в Църквата, и че всеки член ще изпитва по-силно чувство на отдаденост и ученичество. ■

В НОВИНИТЕ

Старейшина Пери организира първия кол в Гуам

Старейшина А. Том Пери от Кворума на дванадесетте апостоли посети Гуам през декември 2010 г., за да организира кол Баригада Гуам, първият кол в територията Гуам. При посещението си старейшина Пери, който служил там в морската пехота на САЩ през Втората световна война, посети също Тихоокеанския военен музей и съседния остров Сейпан. 1 971 члена на Църквата живеят в Гуам. Територията Гуам е част от област Азия Север на Църквата.

Лекари членове на Църквата лекуват холера в Папуа – Нова Гвинея

Няколко лекари, членове на Църквата от Австралия известно време лекуваха жертви на епидемията от холера в отдалечени села на северозападна Папуа – Нова Гвинея през последните месеци на 2010 г.

Лекарите работиха със стоотици пациенти, като спасиха един мъж на косъм от смъртта, когато пристигнал в болницата, както и други хора, които нямало да живеят повече от 24 часа без лечение.

Хора се стичаха при лекарите по земя и с кану. Дейвид Уилямз от Брисбън и Антън Молър от Кеърнс казаха, че само в рамките на ден след пристигането си в село Согере те

започнали лечение на над 200 случая на холера. Говорейки за цялостното преживяване, д-р Молър казва, “Това беше най-възнаграждаващото професионално преживяване в живота ми”, въпреки трудностите и изтощителната работа.

Освен че изпрати лекари, Църквата предостави хуманитарна помощ, включително медикаменти и пречистващи водата уреди. В кризисните райони бяха изпратени храна и сапун от Църквата в Порт Морсби, като комплекти за лична хигиена се изпращат от Порт Морсби и Брисбън. Една двойка мисионери с опит в пречистването на вода отпътуваха за Папуа – Нова Гвинея, за да помогнат в организирането на спасителните усилия.

DVD диск представя темата на Обществото за взаимно усъвършенстване за 2011 г.

През януари Църквата започна да изпраща тазгодишното DVD “За укрепване на младежите”, озаглавено *Ние върваме*, на църковните единици по света за ползване в подкрепа на темата на Обществото за взаимно усъвършенстване за 2011 г.

Дискът е пълен с послания, които имат за цел да помогнат на младежите да превърнат темата Символът на вярата 1:13 във фокус на живота си. Включени са откъси с президент

КРАТКИ СВЕТОВНИ НОВИНИ

Църквата приема кандидатури за Деветия международен конкурс на изкуствата

Музеят за история на Църквата ще публикува онлайн регистрационни формуляри за участие в Деветия международен конкурс на изкуствата на 4 април 2011 г. Те трябва да бъдат предадени онлайн или да имат пощенско клеймо най-късно до 7 октомври 2011 г. Темата на предстоящия конкурс е “Известявайте изумителните Му дела” (У. и З. 65:4). За още информация на английски език или за да видите избрани творби от минали конкурси, посетете lds.org/churchhistory/museum/competition.

Разкази от Новия завет вече оживяват

В подкрепа на програмата за 2011 г. за изучаване на Новия завет, рисунките от книгата *Разкази от Новия завет* вече са анимирани с помощта на метод, наречен “паралакс”.

Шестдесет и петте видео откъса са на разположение на английски език заедно със записи в MP3 формат за всеки откъс на 11-е езика на страницата LDS.org. През 2011 г. откъсите ще бъдат публикувани на всеки от тези езици. Можете да откриете откъсите на scripturestories.lds.org, като изберете **New Testament Stories**.

Младите мъже в Бангалор са готови да следват напътствията в “Дълг към Бог”

Повече от 30 млади мъже от окръга Бангалор Индия се събраха на хълмовете Канакапура, за да научат повече за новата програма “Дълг към Бог” и да усвоят духовни уроци от трудните дейности на открито. Младите мъже използваха въже и система от макари, за да прекосят едно езеро. На сутринта те тичаха, катериха се по планината и се научиха да се спускат с двойно въже. Дейността приключи със събрание за свидетелство. ■

Томас С. Монсън, общите президенти на Младите мъже и Младите жени, музика, свидетелства на младежи и други.

Голяма част от съдържанието представлява свидетелства на младежи и разкази за подхранващи вярата преживявания.

Музиката, посланията и свидетелствата могат да бъдат използвани за обогатяване на уроци, събрания и дейности на младежите през цялата година.

Целият материал е на разположение на youth.lds.org.

В диска също е включен превод на следните езици: английски, италиански, испански, китайски, корейски, немски, португалски, руски, френски и японски. ■

Вижте и чуйте как класическите разкази от Новия завет оживяват в красиви цветове и думи на scripturestories.lds.org.

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ

Януарското издание на *Liahona* за 2011 г. съобщава, че в Кот д'Ивоар служат мисионери чужденци (вж. Samuel Gould, “In the Presence of Angels”, стр. 50). След като изданието бе напечатано, условията там претърпяха промени и тези мисионери бяха изпратени другаде. Църквата внимателно наблюдава политическата обстановка на всяко място, където служат мисионери и при необходимост изтегля мисионерите. Те се завръщат само когато условията отново бъдат сметени за безопасни.

КОМЕНТАР

Той прави бремето ни по-леко

Обичам това списание и цялото му съдържание. Обичам статиите на висшите ръководители, особено речите от общите конференции. Те ни напътстват и ни насърчават да вървим напред, въпреки нашите изпитания.

Член съм на Църквата от 26 години и съм чела всяко едно издание на *Лиахона*. Често препрочитам стари издания и една особено ценна за мен статия е "Нежните милости Господни" от старейшина Дейвид А. Беднар (май 2005 г., стр. 99). Тя ми помага да помня колко често Небесният Отец се намесва със Своите нежни милости и прави бремето ни по-леко.

Йоланда Валенти, Италия

Ученията идват от Господ

Всеки месец изпитвам благодарност да имам словата на живите пророци. Знам, че техните учения идват от Господ и ще благословят моя живот, ако ги прилагам на практика. Когато чета за преживяванията на светиите по света, моята вяра и свидетелство укрепват, защото научавам какво правят другите хора, за да преодоляват своите трудности.

Байрон Давид Калдерон Москера, Еквадор

Моля, изпращайте вашите мнения, коментари и предложения на liahona@ldschurch.org. Материалите могат да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота. ■

ИДЕИ ЗА СЕМЕЙНИ ДОМАШНИ ВЕЧЕРИ

Това издание съдържа статии и дейности, които могат да бъдат използвани за семейна домашна вечер. Следват няколко примера.

"Да си спомняме винаги за Него", стр. 20: Помислете как като семейство можете да обсъдите съвета на старейшина Кристоферсън, "Можем да започнем, като "разградим" живота си, след което отново го съградим приоритет по приоритет, като Спасителят е в центъра". Бихте могли да поговорите за някои благоговийните, споменати от старейшина Кристоферсън, които произлизат от това "да си спомняме винаги за Спасителя".

"Силата на Писанията", стр. 52: След като заедно прочетете тази статия, поканете членовете на семейството да споделят своите чувства за четенето на Писанията и посещението на семинара. Поканете ги да напишат в своите дневници тяхното свидетелство за силата на Писанията. Насърчете децата си да изучават и учат наизуст стихове за овладяване.

"Ходатаят Исус Христос", стр. 56: Докато четете заедно статията, поканете членовете на семейството да слушат внимателно, за да осъзнаят колко важен е ходатаят. Попитайте ги какво е щяло да се случи, ако ходатаят не бе помогнал на задълженилия мъж. Също така можете да прочетете няколко стиха по тази тема и да обсъдите по какъв начин Спасителят е наш ходатаят. Бихте могли да прочетете 2 Нефи 2:27--28 и Алма 42:24--25.

"Всички са маскирани", стр. 70: Бихте могли да поканите членовете на семейството да се маскират или да се престорят на някой

друг. Дайте на всеки човек възможност да споделят какви са. След като прочетете разказа, обяснете, че независимо от нашата роля ние всички без изключение сме деца на Бог.

Щастливи моменти и вечни взаимоотношения

Когато децата ми бяха малки, те обичаха да играят игри след семейната домашна вечер. Една от любимите им игри бе "Големият слон", наречена така по една песен, която дъщеря ни Джослин научи в училище. След като изпявахме песента, аз играех ролята на слона и децата се качваха на гърба ми. Пръв бе двегодишния ми син Хорхе, след това четиригодишната ми дъщеря Джослин и накрая съпругата ми Елизабет. Когато всички те се бяха на гърба ми, аз ги разхождах из дневната. Много се забавлявахме.

Години по-късно и двете ми пораснали деца очакваха своите призования за мисия. По време на една семейна домашна вечер те си спомниха за "Големия слон". Заедно изпахме песента и така след много години бездействие в тази дейност аз отново се превърнах в слон. Първо моят син, след това дъщеря ми и накрая тяхната майка се покатериха на гърба ми. Оказах се легнал на земята и всички добре се посмяхме.

Споменът за онзи момент ни кара да бъдем благодарни за това, че пророците са ни учили за семейната домашна вечер. Научихме, че независимо колко прости бяха нашите семейни домашни вечери, най-важното нещо е да имаме щастливи моменти с нашето семейство, моменти, които укрепват нашите вечни взаимоотношения. ■

Виктор Х. Чака Ривера

ВЕНЕЦ ОТ ТРЪНИ, ВЕНЕЦ НА ПОБЕДА

От Лари Хилър

Църковни списания

Месеца август в Светата земя. Около нас руините на Капернаум трептяха в следобедната жега. Мясото беше очарователно, но както нашия екскурзовод, така и една цикада наблизко звучаха монотонно и умът ми започна да се разсейва.

Но екскурзоводът изведнъж привлече вниманието ми, като посочи дървото, в чиято сянка стояхме, и каза безцеремонно, “Това дърво го наричат “трънен венец”. Погледнах към клоните, покрити с листа. Къде бяха тръните? Пресягайки се внимателно, придърпах един малък клон.

Там, между тънките листа, видях тръните. Тънки и зелени, ужасно остри и дълги, колкото палеца ми, те не можеха да бъдат видени от разстояние, по-голямо от метър. Но всеки, който се допре до тези пълни с листа клонки, със сигурност ще почувства болка.

Спомних си за многото картини, на които съм виждал как Спасителят е застанал пред пародията на съд, облечен в пурпурно наметало, с венец от усукани, сухи, покрити с бодли клонки. Изведнъж ми дойде наум, че робът или войникът, получил задачата да свие този венец, може би е избрал да работи с зелени клонки като тези на дървото над мен – не с чупливи, сухи клонки. По-показателното, че целта на венеца била не само да предизвика болка, но да подиграе и осмее.

В древния свят зеленият, пълен с листа

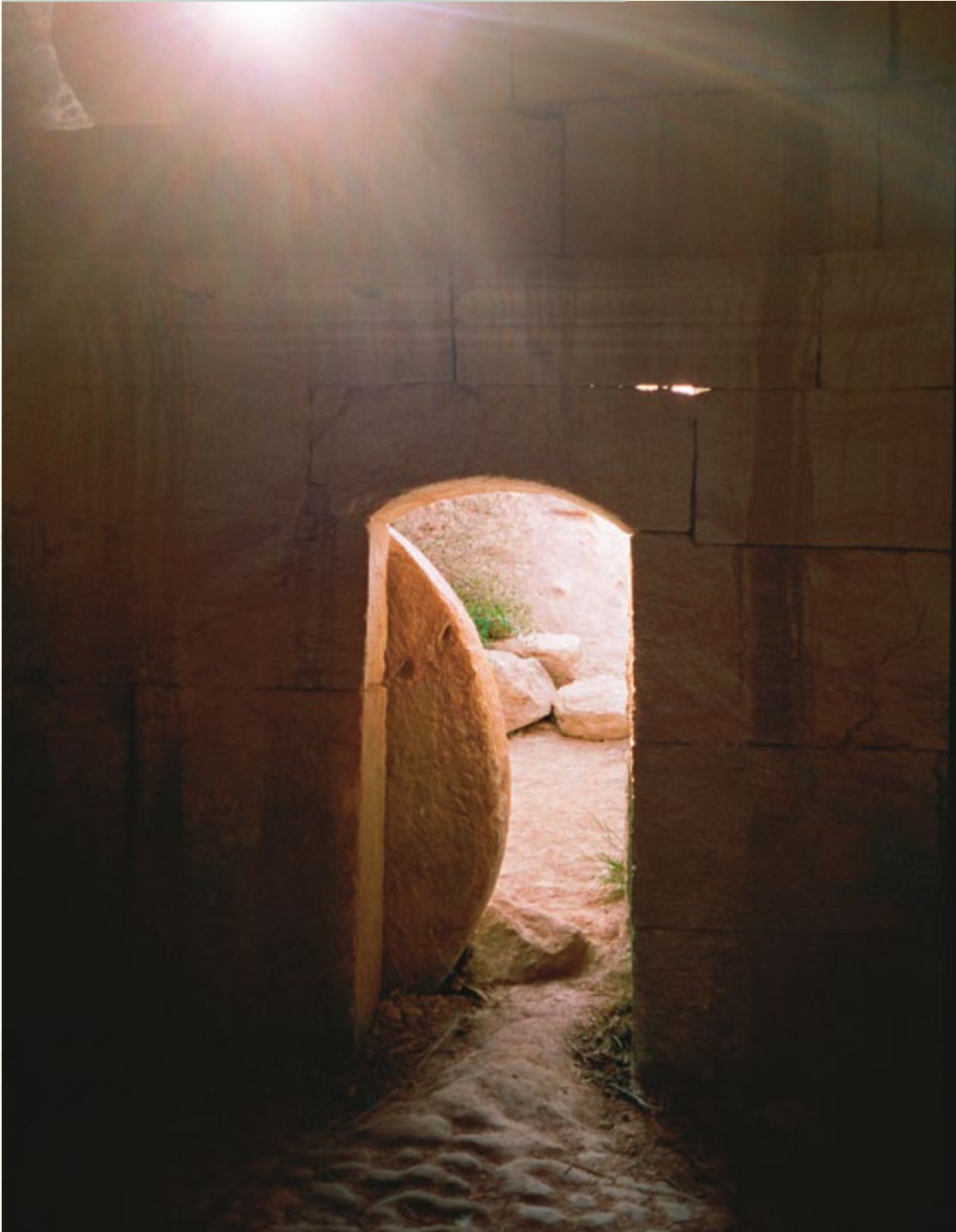
За мен венецът от тръни е символ за това, че Спасителят познава всички наши скрити болки – и за Неговата способност да ги изцели.

венец – обикновено от благоуханни лаврови листа, често бил даван на победители в състезания и битки. Лаврови венци украсявали ликовете на царе и императори. Може би жестокият венец, надянат на челото на Спасителя, бил зелен и с листа в язвително напомняне за тази древна чест. Това е просто предположение, а не учение. Но когато си представя това по този начин, един от аспектите на Евангелието се явява на преден план: Спасителят знае за нашите скърби и има способността да ни изцели.

Поставеното Му наметало било подигравателен символ за царственост. То покривало дълбоките рани от наскоро изстраданото бичуване. По същия начин венецът от тръни би изглеждал като венец на победител, но всъщност би скрил причиняваната от него болка.

Толкова много от нас носят невидими рани. Химнът гласи “В сърцето си аз нося тежка мъка, скрита в мен” (“Господи, ще Те обичам”, Химни, по. 138). Но Спасителят може да я види. Той е добре запознат с личната мъка. През цялото Си служение Той очаква Единението и Възкресението. Въпреки това хората, които Той благославял и изцелявал, не знаели това. Дори учениците Му били в неведение.

Спасителят вижда през “наметалата” и “венците”, които скриват нашите болки от другите. Изстрадал “болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид”, Той е изпълен с милост и знае как да ни укрепим, когато положим нашето бреме в нозете Му (вж. Алма 7:11–12). Той държи балсама, който може да изцели дори дълбоките и скрити рани. И венецът, който ни дава, е наистина този на победител. ■

Сутринта на възкресението, от Стивън Едуардз

По време на Своето служение Христос казал на неговите ученици, че “Човешкият Син трябва ... да бъде убит, и на третия ден да бъде възкресен” (Лука 9:22).

След като Исус бил разпънат, “дойдоха Мария Магдалина и другата Мария да видят гроба.

А, ето, стана голям трус; защото ангел от

Господа слезе от небето и пристъпи, отвали камъка, и седна на него ...

А ангелът проговори, като каза на жените: Вие не се бойте, защото зная, че търсите разпнатия Исус.

Няма Го тук; защото възкръсна, както и рече” (Матей 28:1-2, 5-6).

“**Д**а си спомняме Спасителя явно включва да помним Неговото Единение, което е представено от хляба и водата като символи за Неговото страдание и смърт”, пише старейшина Д. Тод Кристоферсън от Кворума на дванадесетте апостоли. “Никога не трябва да забравяме това, което Той е направил за нас, защото без Неговото Единение и Възкресение животът не би имал смисъл. С Неговите Единение и Възкресение обаче пред нашия живот се простират вечни, божествени възможности”, Вж. “Да си спомняме винаги за Него”, стр. 20.